

Annikki Arposen blogikirjoitukset

2020-2021

3.12.2021

Joulu henkisenä harjoituksena

Mysteereihin osallistuminen tuntuu olevan nykyihmisen elämästä kaukana, vaikka hän olisikin ns. henkisen tien kulkija. Kuitenkin olemme kaikkina osallisina jokavuotiseen joulumysteeriin, vaikkemme tietäisi siitä mitään, tai vaikei tietoinen arkiminämme edes tahtoisit tietää siitä mitään. Joulu ei ole vain aatto, joulupäivä ja tapaninpäivä. Joulun henkinen harjoitus alkaa adventista ja huipentuu 25.12. ja päättyy 6.1. Jouluyön ja loppiaisen väliin mahtuu 12 pyhää yötä. Ne symboloivat 12 kuunkiertoa, koko tulevaa vuotta kuukausittain vaihtuvine energioineen. Vanhastaan on ollut tapana panna merkille kunakin yönä nähdyt unet ja pitää niitä enteellisinä asianomaisen kuukauden tapahtumille alkavana vuonna. Tapahtumien ennustettavuustarkkuus fyysisen elämän tasolla on unennäkijästä riippuen usein varsin suurpiirteistä. Siksi voisimme ennustamisen sijaan ajatella, että näinä öinä sielumme selaa tulevan vuoden kalenteriaan ja lehteilee mennyttäkin. Se arvioi, mitä voisi yrittää ottaa tavoitteeksi tulevana 12 kuukauden toimikautena ja tekee alustavaa työtä löytääkseen yhä uusia ja tehokkaampia keinoja herättää arkiminämme, alempi itsemme kulkemaan kanssaan samaan suuntaan kohti suunnitelman toteutumista. Joulumysterin virittämä tehostettu voimalataus tekee meidät vastaanottavaisemmiksi fyysisen ja henkisen maailman keskinäiselle vuorovaikutukselle. Korkeampi itsemme on hyvin selvillä tästä ja tietää, että ihminen voi päivätajunnassakin yrittää myötäillä elämää kahden maailman kansalaisena vuosi vuodelta yhä korkeamman tason suunnitelman toteuttajana.

Jokaisessa ihmisessä viriää adventin ja joulun aikaan tilaisuus syntymän ihmeen kokemiseen. Osallisuutemme ikuisesta ja pyhästä konkretisoituu auringon kääntyessä uudelleen kierrokselleen kohti pohjoista. Pimeä aika on täyttynyt vetäytymisestä sisäänpäin. Se on tasoittanut eroavaisuuksia rajoittamalla ulkoisia valinnanmahdollisuuksia ja pakottamalla kohti omaa sisimpää. Syrjässä valtavirrasta sijaitseva valon syntymäluola, talli jokaisen ihmisen sydämessä on valmiina ottamaan vastaan uuden tulokkaan. Jokainen meistä voi osallistua tähän kiinnostuksensa ja tasonsa mukaan. Valon syntymä ihmissydämessä ei lupaa kysyä eikä jää tapahtumatta, tekipä yksilö mitä tahansa, mutta prosessia on mahdollisuus seurata tietoisesti ainakin kiinnostuneena ellei peräti lumoutuneena.

Maapallon ihmiskunta kylpee jouluna siunauksen virrassa, vahvistuu ja virkistyy kohtaamaan uuden kasvukauden. Emme kohtaa uutta vuotta yksin. He, jotka edellämme kulkevat, kannustavat ja rohkaisevat niiden asioiden kohdalla, joissa luottamuksemme elämään alkaa horjua. Okkulttisen lain mukaan mikään korkeampi tai kehittyneempi ei voi pakottaa jäljessään tulevaa ottamaan vastaan mitään. Ovi kosmisen siunauksen virralle on avattava alemmalta tasolta käsin.

15.11.2021

Toukasta perhoseksi

Kehittyminen tietoisesti kasvavaksi henkiseksi olennoksi tapahtuu samoin kuin toukan muuttuminen perhoseksi. Muutosprosessi tapahtuu hitaasti ja näkymättömissä. Ensin aletaan erittää vanhaa muotoa ja tottumuksia hajottavia entsyymejä, jotka tekevät entisestä uuden ravintoa. Uusi elämäkatsomus, laajempi kuva itsestä kokonaisuuden osana voi toimia entistä hajottavana entsyyminä. Luottamus voi olla koetuksella, kun entinen alkaa kadota eikä uudesta ole vielä tietoakaan. Elämä pitää kuitenkin huolen siitä, että toukan muuttuminen perhoseksi kulkee eteenpäin.

Menneisyys on ihmisen tietoisuudenkehityksen rakennusainetta ja tarvittaessa entsyymienerittäjä. Teosofian opetusten mukaan ihmisen menneisyys on paljon laajempi kuin mitä tämän inkarnaation fyysisestä iästä voisi päätellä. Menneissä elämissä muissa kulttuureissa ja toisenlaisissa yhteisöissä eläneinä ja nykyisestä poikkeavaa opetusta saaneena muodostamamme mielipiteet, vaalimamme asenteet ja harjoittamamme taidot ovat nekin

aktiivista menneisyyttämme. Niihin on tarkoitus erittää entsyymejä, jotka tekevät niistä ravintoa uudelle, kun alamme kiinnostua huomion kiinnittämisestä henkiseen elämäämme.

Ihmisen rakenteen tunteminen niin henkiseltä kuin aineelliselta puolelta katsottuna toimii hyvänä entsyymirauhasena. Oman tämänkertaisen persoonallisuuden tarkkaaminen arkipäivän touhuissa on erinomaista harjoitusta itsetuntemukseen. Sillä ei tosin voi lisätä todellisen henkisen itsemme tuntemusta, mutta ymmärrys siitä, että ei ole pelkästään persoonallisuutensa, on jo hieno alku. Se voi aika helposti johtaa näkemään, että persoonallisuus ominaisuuksineen on jotain, jota ns. todellinen ihminen käyttää työvälineenään. Persoonallisuudesta reagointiominaisuuksineen löytyy myös katkaisija, jota kääntämällä autopilotti kytkeytyy pois ja automaattiset, menneeseen perustuvat asenteet ja ratkaisut saavat entsyymisuihkun ja muuttuvat uuden rakennusaineeksi.

Pidämme usein karmaa syyllisenä siihen, millainen persoonallisuus meillä on käytettävissämme tässä inkarnaatiossa. Karma voi olla nykytilanteen aikaansaaja, toimeenpanija ja syy. Mutta syy ei saisi olla tekosyy ollen ottamatta entistä omaksi, osaksi tämänkertaisia rakennusaineita. Silloin, kun jokin asenteemme tai suhtautumistapamme tuntuu olevan epäsoinnussa nykyisen elämäntilanteemme kanssa, tulemme liian harvoin ajatelleeksi, että olemme ehkä juurruttaneet sen itsemme täysin erilaisessa ympäristössä ja eri aikakautena. Entsyymikäsiteltyinä se hajoaa ravinnoksi nykyiselle.

Menneisyytemme kautta olemme yhtä ihmiskunnan yhteisen kehityshistorian kanssa ja niiden kanssa, jotka kulkevat jäljessämme, koska ovat lähteneet matkalleen myöhemmin kuin me. Rakentaessamme toukkaitsestämme perhosta olemme toteuttamassa ihmiskunnan kehityksen tulevaisuutta ja olemme yhtä niiden kanssa, jotka kulkevat edellämme, koska ovat lähteneet matkalle ennen meitä.

1.11.2021

Ykseyskaipuu

Meissä jokaisessa on synnynnäinen taipumus hakeutua kohti ykseyden toteutumista. Koska emme aina ole tietoisia sisällemme kätkeytyvästä ikuisesta kaipuusta, hapuilemme käsikopelolla. Silloin hakeutumistapamme näyttävät pikemminkin erillisyyttä edistävilä kuin ykseyspyrkimyksiltä. Yksi kurottelee kohti ykseyden kokemista vaatimalla kaiken erilaisen ja poikkeavan poistamista. Hän käsittää ykseyden yhtenäisyytenä, jonka kokemista erilaisuus häiritsee. Mutta jotta ykseys olisi nimensä veroista, minun ykseyteni on välttämättä oltava myös sinun ykseyttäsi, ja kaikkien muiden. Ykseyskokemus ei ole pelkästään samaa kuin olla yhtä kaikkien ja kaiken kanssa. Ykseyskokemus on tulla tuoksi Yhdeksi. Toiselle ykseys on täydellisyys. Siitä ei puutu mitään, ja silloin kaikki on hyvin ilman riitasointuja. Mutta ykseys ei ole hyvyttä tai täydellisyyttä. Yksi on ykseyttä ilman määreitä tai adjektiiveja. Se pitää sisällään kaiken, myös asiat, jotka kaksinaisuuden maailmassamme koetaan vastakohtiksi. Ykseyteen sisältyvät kaikki ominaisuudet, laatusanat ja määritelmät. Ne eivät sulje pois toisiaan, vaan tulevat toinen toisekseen ilman, että kumpikaan menettää sitä ominaisuutta, joka tekee siitä juuriin senlaatuisen.

Ihmismieli ei helposti suostu antautumaan ykseyden ymmärtämiselle. Mielen tehtävä on tähdätä alusta asti lopputulokseen, johon pyritään valitsemalla siihen sopivaa ja pysyttelemällä erossa sellaisesta, joka on päämäärälle haitallista. Lisäksi jotkut ovat sitä mieltä, että ykseyden käsittäminen kaikensisältäväksi tuhoaa moraalipyrimykset ja kilvoittelun. Jos hyvä ja huono ovat kumpikin ykseyttä, eikö ole yhdentekevää, kumman valitsee. Osuva sana, tuo suomen kielen yhdentekevä. Sehän tarkoittaa selvästikin juuri sitä, että ominaisuudella ei ole väliä. Ykseydessä ei ominaisuuksilla ole väliä, koska ne sisältävät myös ns. vastakohtansa.

Ykseyskokemuksessa tajuaa, kuinka kaikki asiat ovat aina vain ”vaiheessa” tulemassa rytmisesti ja syklistä toinen toisekseen. Suuria, raja-aitojen erottamia alueita ei ole olemassakaan, on vain kaiken keskinäinen yhteys. Valinta menettää merkityksensä, samoin johonkin tiettyyn tulokseen pyrkiminen. Yhdeksi tuleminen on samanaikaista osallisuutta kaiken kanssa ilman valintaa.

Itsetuntemus, tuo henkisen tien kulkija ja kilvoittelijan vähemmän salainen ase auttaa raottamaan verhoa, jotta näkisimme paremmin maailmankaikkeuden toimintarakenteen ja oman rakenteemme. Liian usein henkisten harjoitusten itsetuntemuksella käsitetään tämänkertaisen persoonallisuuden erityispiirteiden tuntemista. Todellinen itsetuntemus on kykyä tarkkailla arvostelematta, miten tämänkertaisen inkarnaation henki-sielu-mieli-keho-yhdistelmä toteuttaa kaipuutaan ykseyteen. Jokaisen asian jokainen vaihe on koettavissa ykseytenä. Jokaisessa hetkessä on ykseyden kosketus, ja meissä ihmisissä on syntymälahjana kaipausta ykseyteen.

15.10.2021

Aineen ja hengen suhde on aineen suhde Itseen

Ihmisen kehityksen henkisellä tiellä sanotaan olevan aineeseen samaistumisen vähittäistä heikentymistä. Jotkut puhuvat hengen voitosta aineesta, vaikka oikeastaan ei ole kyse voitosta, vaan suhteesta. Aineen suhde henkeen on ihmisessä sama kuin korkeamman itsen eli Itsen ja aineen välinen suhde. Fyysisen puolen suhde henkiseen syntyy ihmisessä Itsen kautta.

Ihmistietoisuuden evoluutiossa aineen ja hengen suhdetta mitataan niitä yhdistävän sillan aineksien määrällä tai niiden puuttumisella. Silta rakentuu sekä aineesta että hengestä, ja rakentaminen tapahtuu alemman ja korkeamman yhteistyönä, johon molemmat tarjoavat omia rakennusaineitaan. Kumpikin kurottaa toistaan kohti, ja se, saavatko ne kiinni toisistaan, riippuu aineenpuolen yläreunan ohentumisesta ja hengenpuolen ”alareunan” aistimasta hienoisesta vetovoimasta, joka henkiä alakerrasta. Itse on silta, joka voi kasvaa alemman itsen satunnaisista pitkospuista komeaksi riippusillaksi. Ilman alemman puolen aloitetta ei henki voi kasvattaa mitään sillaksi kelpaavaa. Riippusilta rakennuspiirustuksineen joutuu odottamaan ”yläkerrassa”, kunnes ihmisen kyseessä ollen alempi itse on valmis ohentamaan fyysiseen ja aineelliseen samaistumista käsityksissään ihmisestä ja elämästä.

Henkinen kehittyminen voi perustua vain ihmisen vapaaseen tahtoon ja valintaan. Hengen voitosta aineen yli ei oikeastaan voi olla kysymys, sillä hengen ylimpään määräysvaltaan perustuva ohjailu ja virheiden estäminen tekisi kehittymisen mahdottomaksi. Henki voi vain kärsivällisesti odottaa, että aine on valmis yhteyteen. Monenlaiset elämäntapahtumat voivat edistää sitä, että alempi itse kuin vahingossa antaa tilaa niin kutsutulle kolmannelle mahdollisuudelle. Näin tapahtuu helpoimmin tilanteissa, joissa ihmiselle ei tunnu jäävän vaihtoehtoja, tai kun hänen pelkonsa virheiden tekemistä kohtaan hellittää ja hän antautuu elämän seikkailuun leikkimielisen uteliaana.

Aine ja henki eivät voi muodostaa ilman kolmatta mitään, mitä kutsuisimme suhteeksi, sillä ne ovat saman asian kaksi puolta ja muuttuvat toinen toisekseen, kun tarkastelutaso vaihtuu. Yhden henki on toiselle ainetta, ja mikä on ainetta yhdelle, on henkeä toiselle. Alemman tietoisuudentason henkinen on korkeammalta tasolta katsottuna karkeaa ainetta. Kun kaikki elämä on yhtä, ei kukaan eikä mikään voi koskaan olla tekemisissä minkään muun kuin itsensä kanssa. Meissä valo etsii valoa tekemällä valintoja, vaikkei koskaan ole ollut itsestään erossa. Valintamme ovat peilejä, jotka näyttävät meille itsemme, joka ei muutoin tulisi näkyviimme.

1.10.2021

Häviääkö hyvyys aina

Ennen kuin ihminen osaa tai haluaa tahtoa hyvää muille oman edun kustannuksella, hänen olemuspuoltensa on koostuttava aineksista, jotka ovat riittävässä määrin vastaanottavia ykseyttä tukeville vaikutteille. Vielä teknisemmin ilmaistuna hänen käyttövälitehtävänsä täytyy olla riittävässä määrin monadin hallinnassa. Meissä oleva jumalkipinä ei missään vaiheessa unohda, mitä varten tälle matkalle ihmisyyteen lähdettiin: oppimaan henkisen ykseysihanteen sovittamista yhteen Maa-planeetan olosuhteitten kanssa. Maelementin ja ilmaelementin yhteensovittuminen ei tapahdu helposti. Maahan kuuluva pelkää ilman korkeuksissa ja haluaa palata maaemon turvaan. Ilma taas tukehtuu, jos se hautautuu liian pitkäksi aikaa liian syvälle maahan.

Monadin tarkoituksista huolimatta moni meistä pettyy matkallaan ja kysyy, miksi kaikki kauniina ja ylevänä ajatuksena alkanut muuttuu ennen pitkää arkiseksi ja vaikeastitoteutettavaksi, ellei suorastaan irvikuvakseen. Häviääkö hyvä aina? Joutuuko hyväntahtoisuus aina vähemmän hyvän hyödyntämäksi? Palaan aiemminkin esittämäni ajatuksen riittävän nopeasti kertyvän kriittisen massan tarpeellisuudesta. Satunnaiset auttavat teot ja ajatukset eivät mene hukkaan, mutta muutoksen vakiinnuttamiseksi niitä pitäisi kertyä riittävän tiuhaan tahtiin, jotta me ihmiset näkisimme, että kyseessä on suunta, josta on apua meille kaikille, ja johon kannattaa liittyä.

Niin kutsutun ”hyväntahtoisuusprosentin”, ”kiusaamisesta- kieltäytymisprosentin” tai ”kohteliaisuusprosentin” tulisi nousta riittävän nopeasti, ettei kävisi niin, että prosenttia kohottavatkin väsyvät yrittämään, kun tulosta ei kuulu. Kun tahto hyvään leviää liian hitaasti, se jättää tilaisuuksia niille, jotka haluavat käyttää toisten hyväntahtoisuutta hyödykseen. Karkeampi, alempi nappaa usein hienojakoisemmassa olevan energian, vahvistaa

sillä itseään ja menee menojaan. Moni on sitä mieltä, että hyvyden voima tarjoutuu liian usein itse varastettavaksi, joten syyttäköön itseään siitä, ettei siihen uskota.

Mutta hyvyys ei katoa, vaan kätkeytyy. Se muuttuu kukasta siemeneksi, uppoutuu maaperään, johon se on laskettu ja aloittaa siellä itämisprosessin. Siementen kylvämistä ei ole tarpeen lopettaa vain siksi, ettei ole mahdollista kylvää suoraan kukkivia kukkia. Karkeampi aines peittää joksikin aikaa hienojakoisemman, mutta sehän oli tarkoituskin: henkisten ihanteiden ilma on saatettava maan aineksen kanssa yhteyteen. Siitähän on kysymys henkisen tietoisuuden evoluutiossa.

15.9.2021

Joogaa Jokaiselle

Henkisen tien kulkijan joogalajeina mainitaan usein karmajooga, bhaktijooga, jnanajooga ja rajajooga, ja kehoitetaan henkistä etsijää valitsemaan niistä itselleen sopivin. Tehtävä on vaikea, sillä emme tunne hyvin oman henkisen ja psyykkisen rakenteemme ominaisuuksia. Vanha opastus henkisen tien kulkijalle kuuluu, että meillä on jokaisessa inkarnaatiossa kaksi joogamuotoa ikään kuin vahvoina työn alla ja kaksi muuta tiedostamattomina. Tarkoitus on kehittää kaikki neljä joogaa itsessämme yhtä vahvoiksi ja käyttökelpoisiksi. Yleensä käytämme pelkästään vahvinta puoltamme.

Joogaharjoitukset ovat syntyneet idässä ja muotoutuneet sopiviksi itämaiselle psyykelle ja elämänmuodolle. Länsimaissa tarpeellinen mielenrakenne on muodostunut toisenlaiseksi, ja siksi itämaisia harjoituksia ”lokalisoidaan” meille sopivaksi. Onpa kehitetty alun alkaen länsimaiselle rakenteelle ominaisia harjoitusmuotojakin. Henkisen tien kulkijat pyrkivät myös lähes vaistomaisesti ”itämaistamaan” elämäntyyliään, jotta se olisi paremmin sopusoinnussa henkisten harjoitusten kanssa. Olemme kuitenkin sijoittuneet tämänkertaisessa inkarnaatiossamme juuri sinne, jossa meidän on tarkoitus antaa itsemme kehittyä. Meidän on tarkoitus rakentaa henkilökohtainen ashramimme sellaiseksi, että se pysyy pystyssä kiireisessä kaupungissa, stressaavissa työoloissa, kilpailuhenkisessä opiskelupaikassa tai täysin toisenlaisen elämäntapomuksen omaavien keskuudessa. Olemme jo nyt tässä aika hyviä, sillä onhan joku sanonut, että kunnon itämainen joogi ei selviytyisi päivääkään meidän länsimaisessa elämänmenossamme.

Muutenkin korostetaan jokaisen henkilökohtaista oikeutta ja velvollisuutta muuntaa perinteisiä harjoituksia niin ulkoisten kuin sisäisten muotojensa osalta itselleen sopivaksi. Sama malli ei sovi kaikille. Se meiltä unohtuu usein. Mutta edelleen on ratkaisematta kysymys, millainen henkinen rakenteeni on, ja mistä tiedän, mikä minulle sopii. Itsetuntemuksemme on vajavaista, ja kiinnitämme siinä paljon huomiota heikkojen kohtien etsimiseen moraalin, etiikan ja käytöksen puolelta. Ominaisuudet sellaisenaan eivät saa meiltä huomiota, vain niistä syntyvät seuraukset. Emme osaa useinkaan sanoa, mikä saa meidät innostumaan, millainen opiskelutapa tuottaa tulosta, puhumattakaan, että huomaisimme, mihin seikkoihin emme koskaan kiinnitä elämässä huomiota. Emme myöskään huomaakaan, kuinka eri ominaisuutemme saattavat taistella tai liittoutua keskenään pitääkseen yllä niille sopivia olosuhteita. Meistä ei ole erotuomariksi ominaisuuksiemme kiistoissa, koska ne ovat ”minä” ja ”me”. Samaistuminen on lähes täydellistä.

Jos tutkimme mainitsemieni neljän joogamuodon erityispiirteitä, saamme ehkä kiinni omista vastaavista ominaisuuksistamme. Alamme ymmärtää, miksi kaikki neljä joogamuotoa kuuluvat henkisen tien kulkijan työkalupakettiin. Meissä kaikissa on toiminnanjoogi, antaumuksenjoogi, tiedonjoogi ja rajajoogi.

13.8.2021

Ulkoisen ja aineen ote

Oman sisäisen maailman merkitys tai merkityksettömyys korostuu, kun yhteydet meitä ympäröivään ulkoiseen maailmaan syystä tai toisesta heikkenevät. Elämäämme hallitseva dualismi antaa periksi odottamattomalla tavalla. Henkisen tien kulkijalle tarkoitettujen opetusten nauttijan ennakoasenteena on aina odotus siitä, että dualistisen olemassaolon jyrkät erot aineen ja hengen välillä tasoittuisivat hengen saadessa yliotteen aineesta. Mutta virustilanne onkin pakottanut meidät näkemään, että erot voivat tasoittua myös siksi, että emme enää voi pitää kiinni kaikista aineellisen ja fyysisen elämän muodoista ja toimintatavoista. Henkiselle, merkitykselle ja filosofialle muodostuu reitti sisällemme. Hengen ote meistä ei tämän vuoksi välttämättä voimistu, mutta aineellisten asioiden merkitys elämämme sisältönä joutuu uuteen tarkasteluun. Lisäksi virustilanteen luoma harjoitus ei ollutkaan

pikamatka, vaan kyseessä näkyy olevan maraton. Jokaisen oman sisäisen maailman on astuttava yhä uudelleen ja uudelleen korvaamaan ulkoisen maailman normaalisti tarjoamaa sisältöä.

Fyysinen maailma, kehomme, yhteiskuntamme, maamme, maailmamme ja maapallomme pitävät lujasti kiinni meistä tai oikeastaan tietoisuudestamme. Silloinkin, kun ulkoinen maailma etäännyy meistä, se pitää meitä otteessaan. Huomaamme ja muistamme ulkoisten vaikutelmien ja kokemusten puutteen ja ikävän. Joidenkin mielen se valtaa aivan kokonaan. Niin luja on tämä ote, että meidän on vaikea ymmärtää, mitä filosofit tai psykologit oikeataan sanovat, kun he väittävät, että meidän fyysinen maailmamme on vain meissä heijastuva kuva tai käsitys. Yhteisestä kuvasta ei kannata puhua. Heijastus on henkilökohtainen. Elämme jokainen omassa kuvassamme maailmasta. Fyysisen ja ulkoisen ote ei ehkä sittenkään ole niin vahva kuin kuvittelemme. Jos kuvassamme elämästä ja maailmasta on kyse ”vain” itse muodostamastamme kuvasta ja käsityksestä, niin luulisi olevan helppoa muuttaa sitä tarvittaessa. Näin onkin, mutta edellisen lauseen tärkein sana on ’tarvittaessa’. Tarve muuttaa käsitystä ei synny helposti, tarve olla muuttamatta voittaa sen usein mennessä tullen. Meillä tuntuu olevan lähes synnynnäinen vastenmielisyys kokea aineellinen ja fyysinen elämä jonain muuna kuin ainoana tosi elämänä. Sitä se onkin meissä elävälle sielulle, hengelle, monadille, jonka on opittava yhä uudestaan olemaan henki yhä erilaisemmassa aineessa.

Fyysinen maailma ja kaikki sen aspektit tekevät henkiselle kehityksellemme suuren palveluksen pitäessään meidät tiukasti otteessaan. Aineen kosketus tietoisuuteen on se, josta evoluutio muodostuu. Kaikki tunteet ja ajatukset ovat nekin ainetta ja koskettavat tietoisuuttamme. Myös me kosketamme ainetta suuntaamalla siihen ajatusten, tunteiden ja tekojen energiaa ja ottamalla jälleen vastaan kosketuksemme aikaansaaman reaktion.

1.8.2021

Kolmannen osapuolen väliintulo

Kohtaamme toisinaan elämässä konfliktitilanteita, joissa meille ei tunnu olevan tarjolla kuin huonoja tai suorastaan vääriä ratkaisuja. Mieli listaa vaihtoehtoja ja vertailee niiden hyviä ja huonoja puolia yhä uudestaan ja uudestaan. Mielen rationaalinen puoli alkaa jo hermostua: täytyyhän olla jokin muu valinnanmahdollisuus. Vaikei ratkaisua löydy, pyristelemme parhaamme mukaan pakoon kiusallisesta tunteesta. Onneksi konflikti osaa asiansa ja pitää meitä lujasti otteessaan. Se on nimittäin korkeamman asialla ja aikoo suoriutua sille uskotusta tehtävästä kunnialla.

Kyseessä on klassinen avaus uudelle vaiheelle tiedostamisessa. Itse isolla i-kirjaimella/Elämä isolla e-kirjaimella/Jumala/kohtalo/dharma/karma (kukin pyyhkiköön yli itselleen tarpeettoman) on tarkoituksella loihtinut tiellemme tilanteen, johon ei ole ratkaisua. Kun rationaalisen mielen ja alemman itsen näkökulmasta tarjolla on vain vääriä ratkaisuja tai ei-ratkaisuja, tarkoituksena onkin lyödä alempi itse kanveesiin ottamaan hetkeksi lukua. Tilanteen on määrä särkeä alemman itsen ja rationaalisen mielen illuusio siitä, että sen pitäisi aina löytää ratkaisu asioihin. Konfliktiin tehtävä on pakottaa ihminen luottamaan kolmannen, tuntemattoman osapuolen väliintuloon. Ajattelemme helposti, että niin kutsuttu kolmannen osapuolen väliintulo tarkoittaa ratkaisun tai vaihtoehdon löytymistä, jota emme itse keksineet. Mutta entäpä jos luottamus tarkoittaakin, että väliintulija onkin kyky tai halu ottaa asiat sellaisina kuin ne ovat, luottamusta uskaltaa sanoa: nyt en tiedä, mitä tehdä, ja se tekee kipeää. Jotta tietoinen elämämme ei kivettyisi, henkinen keskuksemme, Itse tarvitsee jatkuvasti uutta virtausta elävästä lähteestä. Virtauksen hana on alemman itsen puolella. Jos emme muista avata sitä, elämästämme on vaarassa tulla mekaanista entisen toistamista. Myös elämämme henkinen sisältö ja henkiset harjoitukset voivat muuttua mekaanisiksi. Syynä saattaa olla esimerkiksi se, että alamme ottaa itsemme ja harjoitustemme päämäärän liian vakavasti. Leikki ja mielikuvituksen käyttö unohtuu liian pitkäksi aikaa. Tarinoiden, satujen, runojen ja vertausten symboliikka on korkeamman mentaalitason ajattelun ruokaa siinä, missä abstraktisen merkityksen tai teoreettisen filosofisen perustan näkeminenkin. Piinaava epätietoisuus tahtoo pakottaa ihmisen tuntemaan tunteitaan eikä aina vain menemään vauhdilla eteenpäin ratkaisua etsien. Itse isolla i-kirjaimella löytyy usein silloin, kun ratkaisua ei löydy.

15.6.2021

Läpikuultava tahto ja tietoisuus

Henki on aina yhteensovittava prinssiippi. Se toimii aineen moninaisuudessa integroiden eri puolia toimimaan yhdessä. Henkisyys on yhteensovittumista hengen ominaisuuksien kanssa. Henkistymisen vaikutus näkyy ihmisessä

siinä, että hänen tahdostaan ja tietoisuudestaan tulee ikään kuin läpikuultavampaa. Siitä ja sen kautta ympäristöön lankeava valo ei luo enää niin jyrkkiä varjoja. Valo suodattuu tasaisemmin eikä häikäise. Silloin yksilön tai yhteisön toteuttama tahdon käyttäminenäkään ei leikkaa ympäristöön teräväreunaista aukkoa, josta näkee vielä kauan jälkeenpäinkin, kuka siitä on kulkenut.

Läpikuultava opaali tahto tai -halu ei tarkoita mitäänsanomattomuutta, vetäytymistä suojaan konflikteilta tai sen varmistamista, että kun ei tee mitään, ei tee virheitäkään. Läpikuultavuus ei myöskään ole läpikuljettavuutta, kynnysmattona olemista, jonka niin usein sekoitamme jopa rakkauteen. Läpikuultava ihmistietoisuus ottaa valoa vastaan ympäristöstään ja työstää erilaisten asioiden yhtymä- tai vastakohtista jotain kulloiseenkin tilanteeseen sopivaa. Läpikuultava tietoisuus ei ole kaikkietävä eikä osaa ennustaa. Se ei myöskään ole läpinäkyvä eikä välttämättä ennalta-arvattava, mitä me usein pidämme luovuuden puutteena. Se vain ottaa vastaan valoa niin, että syntyy vähemmän jyrkkiä varjoja. Valoa voi lisätä paitsi lisäämällä valotehoa, myös vähentämällä varjojen jyrkkyyttä.

Ykseys on integraatiota, yhteensovittumista. Passiivisena ollessaan ykseysprinsiippi näkyy meissä myötätuntona, aktiivisena toiminnassa se sovitaa meitä ja muita eläviä organismeja ja kollektiivejakin yhteen henkisten ominaisuuksien kanssa. Kun päämääränä on yhteensovittuminen henkisten ominaisuuksien kanssa, ei siihen aina päästä suoraviivaisesti edeten, vaan kiertotiet ovat tarpeen. Tämä tosiasia aiheuttaa persoonallisuudelle ja alemmalle itselle monta väärinkäsityksestä johtuvaa murhetta.

Meillä jokaisella on jokin henkisyyden ominaisuus, joka on meille läheisempi kuin muut. Se ei vaihdu johonkin toiseen yhtä helposti kuin monet muut ominaisuutemme, sillä se on meidän, koska monadimme ikään kuin tuntee myötäsyttyisesti enemmän vetoa sen suuntaan. Se on dharmamme, joka heijastuu aineessa karmana. Sanomme usein, että karma saa meidät syntymään yhä uudestaan. Tosiasiasa se on dharma, joka saa meidät haluamaan yhä uusia tilaisuuksia toteuttaa sitä. Se suorastaan ajaa meidät syntymään uudestaan. Tietoisuuden kiillottuminen läpikuultavaksi on monadin päämäärä.

1.6.2021

Alaspäinen ja ylöspäinen kaari

Kauan sitten löysin taiji-harjoitukset, ja niistä tuli tapani meditoida. ”Löytää” ei ehkä ole oikea sana, sillä kiinalaisen korkeakoulun liikunnanopettaja ei jättänyt meille oppilailleen löytämiseniloa, vaan pani tomerasti meidät opettelemaan tätä erikoista kiinalaista liikuntamuotoa. ”Se tekee hyvää sisäisille ristiriidoille”, sanoivat monet vaikeassa yhteiskunnallisessa tilanteessa elävät kiinalaiset. Vasta paljon myöhemmin ymmärsin, mitä tämä tarkoitti. Taiji-harjoituksen ”hiipivät” liikkeet noudattavat iskujen ja potkujen liikeratoja, mutta suoritetaan täysin ilman vauhtia tai lihasponnistusta hitaasti ja hallitusti. Keskivartalon painopiste kertoo, kuinka pitkälle eteenpäin voi kurottua kaatumatta nenälleen tai kuinka syvälle itseensä voi antaa vastavoiman tulla kaatumatta selälleen. Samat liikkeet toimivat samoin periaattein ihmissuhteissa ja suhtautumisessa elämään. Otamme vastaan toisten liikkeiden voimia, ja työnnämme vuorostamme toisten vastaanotettavaksi meistä lähtevää energiaa.

Taijin painonsiirto etummaiselta jalalta taimmaiselle ja takaisin ja käden kaariliike, jossa ojennus eteenpäin on vain osa liikettä taaksepäin, uurttaa äänettömästi ihmismieleen radan, jota ajatus voi käyttää: laskeutuminen alaspäin kohti moninaisuutta on osa kohoamista kohti ykseyttä. Moninaisuus, joka hylkii ykseyttä, kuolettaa voimansa samoin kuin pyrkimys ykseyteen kieltämällä moninaisuus. Maallinen on taivaallista ja taivaallisuus maallista. Se Yksi, jonka haluan löytää, on löydettävissä vain silloin, kun en juokse karkuun enempää montaa kuin Yhtäkään. Tai oikeastaan tilanne on vieläkin ristiriitaisempi. Jos kiellämme perin pohjin moninaisuuden, materian arvon ja tavoittelemme Yhtä, henkeä, löydämme sen näinkin vain huomataksemme, että löytyminen merkitsee moninaisuuden hyväksymistä. Ja kaikessa moninaisuudessa on aina Yksi.

Länsimainen, erotteluun taipuvainen rationaalinen mieli kohahtaa heti takajaloilleen tällaisen ”ympäripyöreiden” edessä. Mielen opettaminen sietämään epämääräisyyttä ja epävarmuutta on henkisen tien kulkijan jokapäiväinen tehtävä. Taiji-harjoitusten pyöreät liikeradat kertovat liikemuistin avulla mielelleni, että se, mitä se on äkkiseltään valmis nimittämään liikkeeksi taaksepäin, onkin osa liikettä eteenpäin. Mieli harjaantuu ainakin pitkittämään aikaa, jolloin heittäytyy itsevarmana muodostamaan mielipidettä senhetkisen tilanteen perusteella. Kuvaannollisesti kymmeneen laskeminen tai yön yli nukkuminen on hyvä, muttei vielä riittä. Mieli on opetettava katsomaan tynesti tilanteita, joissa sillä ei ole aavistustakaan, kuinka niissä käy tai mitä niissä on tapahtumassa. Tämä ei estä toimintaan

ryhtymistä, kun sen aika koittaa. On vain totutettava itsensä siihen, ettei etukäteen tiedä, mikä on sen toiminnan nimi, johon ajan tullen ryhtyy. Tämä on vaikeampaa kuin luulisi, sillä mielemme rakastaa nimien antamista asioille.

15.5.2021

Kaikessa on aina kaikki muukin

Mietin joskus itsekseni, millainen olisi Salainen oppi ”uudelleenkirjoitettuna” meidän ajallemme. Entäpä jos nykyajan H. P. Blavatsky saisi tehtäväkseen välittää nykymaailmalle saman ajatussisällön kuin Salaisessa opissa? Tosiasiassa Salaisen opin totuudet ja periaatteet kirjoittuvat parhaillaan meidän ajallemme monissa uusissa teoksissa, vaikka niiden tekijätäkään eivät siitä mitään tiedä. Kun filosofi, kirjoittaja tai tutkija kirjoittaa omasta erikoisalastaan siten, että hän on sisäistänyt ajatuksen siitä, että olemme kaikki yhtä, teosofiset perustotuudet kirjoittuvat uudelleen. Tälle on tosin yksi ennako-ehdo: kirjoittajan ’kaikki’ on oltava riittävän laaja, ainakin enemmän kuin vain ihmiskunta. Mielen raja-aitoja vapauttava esimerkki uusista ”teosofisista” kirjoista on Emanuele Coccian Kasvien elämä. Sekoittumisen metafysiikkaa. Jo otsikko vihjaa siihen suuntaan, että nimestään huolimatta tätä kirjaa ei pidä luetteloida kasvitieteen puolelle. Maailmamme on kasvien maailma ja niiden ehdoilla elämme, koska vain ne osaavat muuttaa auringonvaloa meille sopivaksi ravinnoksi.

Kasvin elämänvaiheiden kuvaamista apuna käyttäen onnistuu monen vaikeaselkoisen ihmiskunnan olemukseen kuuluvan asian selkiyttäminen. Sana ’ykyseys’ kirkastuu uudella tavalla, kun tajuaa, että happipitoisen aineen, jota tarvitsen keuhkojeni täytteeksi koko ajan, on joku valmistanut. Kaikki, mikä meissä on, on jo jonkun tai jonkin elämää, ja päinvastoin. Emme voi olla missään paikassa ilman, että tämä paikka on meissä. Kirjoittaja tuulettaa raikkaasti meidän ihmisten käsityksiä ihmiskunnan edelleen heikosta aurinkokeskeisyydestä. Olemme auttamattoman maakeskeisiä, vaikka Aurinko on elämämme. Emme suostu nostamaan katsettamme maasta taivaalle, tähtiin, avaruuteen. Koko avaruus ei ole meille muuta kuin asuinkelvotonta maata, vaikka itseasiassa asumme taivaalla, yhden siellä pyörivän kappaleen pinnalla. On olemassa vain taivasta, ja me olemme siellä. Saisimme uuden näkökulman ekologiaankin, jos suostuisimme edes vähentämään maaperän keskeisyyttä olemassaolomme perusteissa, sanoo Emanuele Coccia. Elämme ilmakehässä, emme maassa. Taivas ja avaruus näkyy meille ilman valtakuntana. Ilman eli hengityksen/hengen kautta toteutuu kaiken ykyseys kirjaimellisesti. Ilma ympäröi ja kannattelee meitä ulkopuoleltamme, mutta tulee sisällemme ja on siis meitä mitä suurimmassa määrin. Kun hengitämme ”omaa” ilmaamme ulospäin, siitä, mikä oli sisältöämme, tuleekin ulkopuoltamme. Astiasta tulee sisältöä ja sisällöstä astia. Ne ovat yhtä ja samaa, vaikuttavat koko ajan toisiinsa. Jos me sisällymme aatmaan, on aatman oltava myös meissä.

Jos ihminen kokisi maailman kuten kasvi, hänelle kaikki olisi yhtä ja samaa maailmaa, erilaista ainetta, mutta ei erillisten kuorten sisällä. Kasvit ehdottavat meille omaa elämänfilosofiaansa: missä ei ole mahdollista liikkua, toimia tai valita, siellä voi kohtaaminen tapahtua vain siten, että muuttuu itse.

2.5.2021

Ego on voimaa kohdata maailma

Aina, kun käytämme sanaa ’ego’, joka oikeasti merkitsee ’itse’, on ensin sovittava, tarkoitammeko Eckhart Tollen ’egoa’, joka vastaa teosofisten opetusten alempaa itseä vai useimpien teosofisten opettajien käsitystä, jossa sanalla ego tarkoitetaan ihmisen tuntoa siitä, että on toisista erottuva, erillinen henkilö. Se on teosofian mukaan riippuvainen kehosta, tunteista ja alemmasta mielestä, mutta ei ole synonyymi persoonallisuudelle. Kuten Annie Besant on sanonut: ”Itse on se tietoinen, tunteva ja pysyvä, joka meissä jokaisessa tietää olevansa olemassa.” Ego on voimaa kohdata maailma, ja vahva ego on voimaa kohdata maailma vahvasti. Jos ego on riippuvainen kehosta, tunteista ja alemmasta mielestä, niin maailman kohtaamiseen tarvittavat ominaisuudet ovat siis riippuvaisia näistä samoista asioista. Vahva keho, vahvat tunteet ja vahva alempi mieli ovat tarpeen maailman kohtaamiseksi vahvasti. Kun ego on vahva, tulee maailman kohtaamisesta todellista yhteydenluomista, ja egon ja maailman ominaisuuksien sovittamista yhteen. Heikko ego myös uhriutuu helposti maailman kohtaamisessa ja jää surkuttelemaan ominaisuuksiensa riittämättömyyttä. Ne riittävät kyllä, kunhan ne otetaan omaksi ja pannaan käyttöön.

Vahvan egon ominaisuuksina mainitut asiat saavat helposti hämmennyksiin. Toisaalta ihmisen olisi oltava omanojainen ja itsenäinen, toisaalta sopeutumiskykyinen. On osattava vetää omat rajansa, mutta nähtävä myös toisten rajat ja jopa ilmiöitten ja asioitten rajat. Jollei ymmärrä uskaltaa asettaa rajoja itselleen ja muille ja kunnioittaa niitä, tulee helposti niin riippuvaiseksi ulkopuolisesta, että egon rajat häipyvät näkyvistä. Silloin koko ihminen ehdollistuu ulkoisten asioitten pyöriteltäväksi. Puhumme usein itsetunnosta, ja varsinkin heikosta itsetunnosta. Tämä on puheenaiheena niin yleinen, koska näemme heikon itsetunnon selityksenä monille itsekeskeisille, jopa narsistisille piirteille. Mielestämme terveellä itsetunnolla varustetun ei tarvitse joka käänteessä korostaa itseyytään.

Henkisiä opetuksia tutkiessamme esiin nousee itsensä unohtamisen tärkeys. Itse isolla i:llä, itse pienellä i:llä ja ego pienellä e:llä ja Ego isolla E:llä luo sanaviidakon, jossa kärsimättömimmät puuskahtavat tehtävän mahdottomuutta, ja muut kysyvät, mikä osa minua pitäisi unohtaa. Miten ego voi kieltää itsen tai itse egon? Ego tai tunto itsestä on osa yksilön kokonaisuutta. Se on tarpeellinen, jotta mieli osaisi kohdistua elämisen ja evoluution vaatimiin asioihin. Sitä ei voi edes unohtaa, ellei ole ensin ottanut sitä vahvasti omakseen. Mutta ego on vain osa, vaikka me jäämme kiinni ajatukseen, että se on kaikki. Kun henkisissä harjoituksissa puhutaan egon tuolle puolelle pääsemisestä, se sekoittuu helposti itsen kieltämiseen, vaikka se merkitsee egon sisällyttämistä laajempaan kokonaiseen tai egon laajentamista käsittämään kokonaisen. Ego hiljenee transpersoonallisen Itsen kosketuksesta ja löytää paikkansa. Ennen kuin näin tapahtuu pysyvästi, sanotaan, että ego tulee ja menee.

15.4.2021

Sopusointu on enemmän sointu kuin sopu

Kun sanomme suomeksi ”sopusointu”, nousee ensimmäisenä mieleen kuva kahdesta osapuolesta ja erilaisista näkemyksistä. Sana ”harmonia” sopusoinnun synonyyminä painottaa selvästi asian sointuaspektia. Joogafilosofian ”sattva” suomennetaan yleensä sanoilla sopusointu, harmonia, rytmi. Sanan ”rytmi” myötä kuvion syklistyys tulee mukaan. Silloin alamme lähestyä sopusointuun pääsemisen menetelmiä muun muassa tao-filosofian mukaan.

Meillä on usein vaikeuksia päästä sopusointuun asioitten tai tilanteitten kanssa ja keskenämme, koska emme ole ymmärtäneet sopusointuun tarvittavien ainesosien valinnan tärkeyttä. Mistä tahansa aineksista ei synny sopusointua. Siihen on valittava ainekset, jotka eivät helposti menetä omaa identiteettiään erilaisen läheisyydessä, vaan saavat aikaan resonanssia. Sovun hierominen liian heikoista aineksista tuottaa vain samankaltaisuuden muhennosta. Sopu ei ole sitä, että erilaiset ominaisuudet muuttuvat toistensa kaltaisiksi ja luopuvat omimmasta ominaisuudestaan.

Kun ajattelee sopusointua harmoniana, on helpompi ymmärtää, kuinka eri sävelten on tärkeää pitää kiinni omista värähtelyistään, sillä vain niin saadaan toinen sävel soimaan paremmin omaa erityisominaisuuttaan. Tällöin ymmärtää myös helposti, kuinka sopusointu ei ole tila, jossa kaikkia ainesosia on määrällisesti yhtä paljon. Kukin tilanne kertoo, minkä sävelen erityisominaisuutta kulloisessakin tilanteessa tarvitaan enemmän, mitä kenties vähemmän.

Sopusointu voi rikkoutua, kun yksi tai useampi mukana olevista äänistä vääntää äänenvoimakkuuden maksimiin, mutta se rikkoutuu yhtä helposti, kun jokin sävelistä hiljenee melkein kuulumattomaksi. Jos sopusointu on rikkoutunut, niin sitä ei saa palaamaan analysoimalla sitä, mikä rikkoi sopusoinnun, vaan sitä, mikä sai sopusoinnun syntymään. Yritämme yleensä korjata rikkoutunutta sopua tai särähtävää sointua analysoimalla käsillä olevaa epätydyttävää tilannetta. Saatamme pohtia, miten siihen on tultu tai jouduttu. Asian syklistyys jää meiltä huomaamatta.

Sopusoinnun puute alkaa syntyä samalla kuin sopusointukin. Kaivattu valo tai mieleisen sävelen volyyymi kasvavat kasvamisestaan, ja se ilahduttaa meitä. Näyttäähän siltä, että meille mieleinen on vahvoilla ja kiritämme sen vahvistumista kaikin tavoin. Meiltä jää huomaamatta, kuinka varjo kasvaa samaa tahtia ja kaunis, mieleinen sävel alkaa vallata liikaa alaa muilta tekijöiltä. Sopusoinnun puute on sopusoinnun aikaansaajan liiallisuutta. Vanha kiinalainen viisaus opettaa, että tuskasta vapautumista ei saada aikaan tuskan sisältöä analysoimalla, vaan analysoimalla ilon sisältöä. Varjon luo ilon aiheuttaja, ja me pidämme tätä varjoa tuskana.

1.4.2021

Eristymme jo syntymässä

Eristys on tullut meille tutuksi viimeisen vuoden aikana. Monet ovat joutuneet tottumaan elämiseen ilman tutun ympäristön muodostavia toisia ihmisiä. Omanojaisuus ja itsenäisyys on pakosta tullut tärkeäksi. Olemme joutuneet pohtimaan yksilön ja yhteisönsä suhteita. Se, mikä on edullista yhteisölle, ei ole aina ollut ainakaan mukavaa yksilölle ja päin vastoin.

Eristys ei kuitenkaan ole meille niin outo asia kuin ehkä luulemme. Ihminen syntyy yhteisön ja ihmiskunnan matriisiin, mutta alkaa heti alkuun kamppailla siitä irtautumiseksi. Hän eristyy matriisista omaksi itsekseen. Eristyminen kohtaa joka askeleella luonnon taipumuksen yhtenäistämiseen. Yksilöllisyyden kehitys on kamppailua luonnon yhtenäistämistä vastaan. On löydettävä oma tapansa eristäytyä luonnosta ja yleisestä kehityksestä.

Eristymme omaksi itseksemme jo heti syntymässä. Äitimme tarjoama elinympäristö jää ja joudumme ottamaan paikkamme uudenaikaisessa yhteisössä. Ilman yhteisöä ympärillämme emme selviäisi ensimmäisistä elinvuosistamme emmekä vielä pitkään sen jälkeenkään. Yhteisöön on opittava sopeutumaan ja samalla eristymään siitä, jotta kasvaisimme yksilöiksi. On opittava olemaan riittävän samankaltainen ja kehitettävä myös erilaisuutta. Ilman yhteisöä ympärillämme ei yksilöllisyytemme voi kehittyä. Otamme siitä mittaa, kun ponnistamme itsenäisiksi ja erillisiksi.

Ihmisessä on myötäsytynäinen halu tulla täydemmin omaksi itsekseen. Meistä jokainen on muunnelma teemasta nimeltä ihminen. Muunnelma on aina teeman eristämistä pois joksikin aikaa, jotta muunnelma pääsisi kehittymään. On tarkoitus, että muunnelmamme erottuisi teemasta ja muista muunnelmista. Onko lopputulos joukosta erottuva riippuu siitä, mistä lähdemme sitä kehittämään. Onko mielessämme joukko, johon kuulumme, teema, josta meidän on tarkoitus olla muunnelma vai etsimmekö pelkästään erilaisuutta? Erilaisuus luo helposti etäisyyttä silloinkin, kun emme sitä tarkoita. Jos muunnelmassamme näkyy vielä, mistä teemasta sen on tarkoitus olla erottuva, olemme onnistuneet.

Uuden syntyminen on aina eristymistä siitä, mistä synnyttään. Ei voi syntyä jäämällä entiseen ja odottamalla sen tukevan luontaista kasvuamme kohti itseyttä. Voisiko eristyminen puolestaan olla jonkin uuden syntymä? Etäisyys tutusta antaa tilaisuuden nähdä ympäröivä yhteisö uudesta näkökulmasta. Jokainen kokemus voidaan kohdata niin, että sen seurauksena ihminen tietää paremmin, mitä hän on yksilönä. Muunnelma voi vahvistaa teemaa.

15.3.2021

Menneestä ja tulevasta

Kun puhutaan ihmisen mahdollisuuksista käyttää vapaata tahtoaan, tarkoitetaan usein automaattisesti hänen mahdollisuuksiaan valita vaihtoehtoisten tulevaisuuksien välillä. On kiinnostavaa, että kosmisen aikakäsityksen sanotaan usein tarkoittavan, ettei ole mennyttä eikä tulevaa, on vain ikuinen nykyhetki, jossa myös mennyt ja tuleva ovat ”nyt”. Kaikki tapahtuu aina nykyhetkessä, vaikka meidän käsityksemme mukaan olisi kyse vasta jostain tulevasta ajankohdasta. Jos tämä ”nykyhetki” on jo valmiiksi elettyä jossain, niin miten ihmisellä voi olla mahdollisuus valita vapaasti, kysymme oikeutetusti.

Kiinnostavaa kyllä, on myös filosofeja, jotka ovat sitä mieltä, ettei ole mitään ”nyt”, on vain mennyt ja tuleva. Minä pidän tästä ajatuksesta enemmän kuin ikuisesta nykyhetkestä. Tämä istuu vapaan tahdon käsitteeseenkin paljon paremmin. Siinä mennyt ja tuleva vaihtavat sujuvasti rooleja: menneestä tulee tulevaa ja tulevasta taas mennyttä. Ihminen voi olla läsnä kummassakin valintojensa kautta. Hän voi jopa vaikuttaa niistä kumpaankin. Tunnetun psykologin sanoja lainatakseni ”ei ole koskaan liian myöhäistä saada onnellinen lapsuus”. Samoin ei ole koskaan liian myöhäistä valita erilainen menneisyys. Samalla tulee vaikuttaneeksi myös tulevaisuuteensa.

Teknisesti ottaen menneet valinnat tai tapahtumat eivät muutu muuksi, tehtyä ei saa tekemättömäksi, mutta niiden merkitys ihmiselle voi saada uuden sävyn siksi, että ihminen on tällä välin ruvennut katsomaan elämäänsä eri näkökulmasta. Silloin entinen asettuu eri kategoriaan kuin aikaisemmin. Valinta tulevaisuuden suhteen on silloin tehty. Mennyt muuttaa tulevaisuutta ja muuttuu tulevaisuudeksi. Tulevaisuus, jonka haluamme, luodaan nyt, jolloin elämme parhaillaan entistä tulevaisuuttamme, jonka menneisyydessä loimme. Tarkemmin ajatellen nykyisyys on pieni osa meiltä menneisyydessä keskeneräisiksi jääneistä asioista. Käsitys karmasta pohjaa tähän ajatukseen. Tässä mielessä vaikuttamme myös menneisyydessä muodostuneeseen karmaamme.

1.3.2021

Karma on lainasopimus

Epäonnistumiset muuttuvat humukseksi, jota menestys tarvitsee, on ylevä, mutta epäonnistujaa vain vähän lohduttava ajatus. Ykseyden, hyvyyden ja kauneuden on mielestämme oltava täydellistä, absoluuttista, jotta siihen kannattaisi edes pyrkiä. Pidämme moninaisuutta ykseyden häiriötilana. Tässä olemme pahasti väärässä.

Vain ihmisen tietoisuudentasolla on mahdollista epäonnistua dharmansa toteuttamisessa. Atomien, mineraalien, kasvien ja eläinten ei ole tarpeen neutralisoida entisiä epäonnistumisiaan yrittämällä uudestaan. Ne eivät voi olla toteuttamatta dharmansa eli olla mitään muuta kuin mitä ne ovat ydinolemukseltaan. Mutta ihminen voi. Ihmisen on mahdollista elää elämänsä huomattavasti erilaisena kuin hänen jumalainen ydinolemuksensa on. Inkarnaatio voi epäonnistua, mitä dharmen toteuttamiseen tulee, vaikka olisi yksilön fyysisen elämän kannalta kaikin puolin onnistunut. Se, mikä jätetään tekemättä, kun dharmaa vaatii, että se olisi tehtävä, johtaa usein myöhemmin vahingoittaviin tekoihin, jotka muuttuvat karmaksi.

Ihmisen ja ihmiskunnan aiemmat epäonnistumiset ovat nyt yksilön ja ihmiskunnan karmaa. Kärjitetysti voisi sanoa, että psyykinen luontomme eli haluruumiimme on rakentunut tästä karmasta. Se on kuitenkin myös se tie, jota kulkien voimme neutraloida aiemmat epäonnistumisemme. Tämä neutralisointiprosessi on dharmamme. Se ei ole entisen valkaisu täydellisen tahrattomaksi, vaan kemialla, jossa äärimmäistä ykseydentavoittelua on neutraloitava moninaisuuden näkemisellä ykseyteen sisällyttäväksi.

Persoonallisuus on aiemmissa elämissä kesken jääneiden asioiden summa tai pikemminkin välisumma, velkasaneerauksen jäännös, jota maksamaan kunkin inkarnaation uusi persoonallisuus ”syntyy”. Kun ihminen tekee sisällään tilaa alemman ja korkeamman kohtaamiselle, hänen on mahdollista tehdä karmastaan myötätuntoista, positiivista kokonaisvoimaa. Karma ja dharmat lyövät kättä ja kutsuvat toisensa tanssiin, joka opettaa askeleensa ihmiselle. Karmasta tulee silloin lainasopimus, jonka perusteella Elämä lainaa ihmiselle elinvoimaa eli pranaa jossain määrin rajatuksi ajanjaksoksi ja osittain kiintein ehdoin. Ihmisen on määrä tämän sopimuksen mukaan saattaa elinvoima kiinteään yhteyteen oman haluolemuksensa kanssa ilman, että mikään muu puuttuu asiaan.

Onnistuminen ihmisevoluutiossa yksilön ja ihmiskunnan kannalta merkitsee tietoista virittäytymistä kokonaisuuden liikkeeseen. Ihmisten on tarkoitus toteuttaa omassa tietoisuudessaan ja toiminnassaan seuraavan evoluutioaskeleen arvoja. Epäonnistuminen tapahtuu, kun kieltäytyy asettumasta kokonaisuuden liikkeen palvelukseen. Epäonnistuminen on useammin luonteeltaan kiinnipitämistä kuin liiallista irtipäästämistä. Ne, jotka eivät mene eteenpäin kokonaisuuden liikkeen mukana, jäävät jälkeen ja tukkivat jossain määrin tien perässään tulevilta ja voivat synnyttää jopa kollektiivista perääntymistä.

15.2.2021

Toiseuden siedätyshoito

Kun kohtaamme muutoksia, saamme näkyviin omaa ja toisten muutosvastaisuutta. Kun muutoksen seurauksena jää elämään kanssamme, alkaa siedätyshoito arjessamme vaikuttavaa uutta tekijää kohtaan. Se siedättää meitä itse kutakin eri asiaan, vaikka onkin yhteinen kokemus. Näin meille on käynyt viruspandemiassakin. Asiat ovat toisin kuin aiemmin melkein jokaisen kohdalla.

Toiseus haastaa aina turvallisuudentunteemme siihen sisältyvän arvaamattomuuden takia. Toiseutta on monenlaista riippuen sen aiheuttajasta. Pandemia, talouslama, ilmastolliset ääriolosuhteet, mutta myös kanssaihminen kieli tai kansallisuus, jopa asenne tai mielipidekin saavat aikaan tilanteen, jossa saamme toiseuden siedätyshoitoa.

Siedätymmekö tässä yhteisöllisemmiksi, ei ole varmaa, vaikka hioudummekin muistuttamaan enemmän toinen toisiamme, kun olemme maailmanlaajuisestikin niin kutsutussa samassa veneessä. Yhteisöllisyyttä pidetään ykseydennäköisenä esiasteena, vaikka tosiasiallisesti yhteisö voi olla hyvin sisänpäin kääntynyt ja käyttää muiden yhteisöllisyyttä hyväkseen omiin tarkoituksiinsa. Siksi onkin tarpeen korostaa ykseysajattelussa universaalisuuden tärkeyttä. Silloin pidämme silmällä sitä, kuinka montaa lajia toiseutta mahtuu maailmankatsomukseeni, elämäntieteeseen, kansallisuuskäsitykseeni, isänmaallisuuteeni, sukurakkauteeni, perhesiteisiini jne. Tämä aika on nostanut pohdittavaksi teosofisesta opetuksesta oppimani ilmauksen kollektiivinen karma. Pohdin,

kumpi on tässä tilanteessa ensisijalla: se, että saamme yhdessä tilaisuuden kohdata uudestaan joskus aiemmin niin ikään yhdessä toteuttamamme aikaansaannoksen seuraukset vai se, että näin rakentuu jokin kollektiivi, jonka yhteistoimintakykyä tarvitaan jossain joskus tulevaisuudessa.

1.2.2021

Tietoisuus on huomion kiinnittämistä

Miltä kuulostaisi huomion suuntaamisen kehittäminen ihmiselämän tarkoituksena? Se ei ole niin kaukaa haettua kuin ensinäkemältä voisi väittää. Nimittäin siellä, missä on huomiomme, siellä on myös tietoisuutemme. Kaikkein yksinkertaisin selitys termille tietoisuus taitaa olla huomio. Tiedostamme asian, kun kiinnitämme huomiomme siihen. Huomiomme ei voi olla monessa kohtaa samalla kertaa, mutta se on hyvin nopealiikkeinen tarvittaessa. Voimme näppärästi tiedostaa saman asian tai tilanteen fyysiseltä, emotionaaliselta tai mentaaliselta kannalta.

Ihmiskunnan enemmistö on täysin itsetietoinen tällä erää vain fyysisellä tasolla. Fyysinen maailma ja elämä ovat meille ihmisille se elämä, jota varten täällä ollaan. Hallitsemme tietoisina ja reaaliajassa fyysisten tekojemme syitä ja seurauksia ainakin yksilötasolla, mutta heti kun mittakaava kasvaa niin, ettei asia mahdu fyysisen tason huomiokykyimme rajoihin, olemme sitä mieltä, ettei asia enää kuulu meille yksilöinä. Luonto, ilmasto ja jopa fyysisesti etäiset alueet ja ihmiset eivät mahdu tiedostamisemme piiriin.

Jos olisimme valveilla ollessamme yhtä tietoisia tunne-energian vaikutuksista kuin olemme fyysisessä tietoisuudessamme tietoisia fyysisen energian toiminnasta, näkisimme ”tunnesilmillämme” maailman tunteiden kannalta katsottuna. Näkisimme omien tunteittemme vaikutukset samoin kuin muittenkin. Voisimme seurata lämpimän myötätunnon liikkeitä ympärillämme, sen hakeutumista toisen myötätunnon virran tai lähteen läheisyyteen ja sitä, kuinka sen täytyy joskus kiertää kaukaa välttääkseen törmäämästä kylmään kielteisyyden muuriin. Osaisimme varustautua yhtä oikeille välineillä kuin fyysisesti lähtiessämme kohtaamaan maailmaa: pilkkasateenvarjo on joskus hyvä olla matkassa tai tukeva kävelysauva kivikkoiseen maastoon. Olisimme todennäköisesti yllättyneitä, kuinka paljon vaalimamme tunteet vaikuttavat meihin itseemme ja ympäristöömme. Silloin olisi useimmista luonnollista valita oma-aloitteisesti, millaisissa tunnevaikutuksissa haluaa olla mukana. Niinhän valitsemme fyysisen toimintamme osalta.

Ajatus on energiaa muulloinkin kuin keskittyneessä mietiskelyssä. Jos osaisimme olla valveilla tietoisia ajattelun toiminnasta ja vaikutuksista, tekisimme välittömästi suursiivouksen mielessämme pyörittelemissämme ajatuksissa. Kun osaisimme nähdä, kuinka hienosti toimii ja tehoaa täsmällisesti muodostettu tarkoituksenmukainen ajatus jostain asiasta, heittäisimme pois kaikki vanhat, risat ja kuluneet jämäät pyörimästä jaloissa. Lisäksi olisi mielestäni hienoa nähdä ”livenä”, kuinka mentaalitasoa korkeammalta ideatasolta valutetaan meitä kohti ajatusvirtaa uudenlaisesta, kokonaisvaltaisemmasta suhtautumistavasta melkein mihin tahansa. Saisimme myös huomata, kuinka harvaan ihmisyyksilöön tällä laajennusyrityksellä on vaikutusta. Jos voisimme nähdä tämän, kiinnostuisimme ehkä tutkimaan, millä edellytyksellä voisimme toimia parempana vastaanottimena ihmiskunnan nykyistä henkistä tasoa korkeammalta peräisin olevalle sisällölle. Meidän ei tarvitse nähdä omin fyysisin silmin tunteiden ja ajatusten vaikutuksia voidaksemme osallistua sellaisten tunteiden ja ajattelun edistämiseen, jonka haluamme lisääntyvän maailmassa. Mieleemme sisältö toimii silmälaseina. Myötätuntoisesti itseensä, muihin ja koko elämään suhtautuva ”näkee”, että hänen ympärillään on ykseystietoisuus toiminnassa, vaikka se joutuukin istumaan purkutyömaan laidalla odottamassa, että entinen saadaan hajotetuksi ja karrätyksi pois. Se odottaa meitä pitämään seuraa itselleen pelkäämättä pölyä ja melua.

16.1.2021

Tietoisuus on huomion kiinnittämistä

Miltä kuulostaisi huomion suuntaamisen kehittäminen ihmiselämän tarkoituksena? Se ei ole niin kaukaa haettua kuin ensinäkemältä voisi väittää. Nimittäin siellä, missä on huomiomme, siellä on myös tietoisuutemme. Kaikkein yksinkertaisin selitys termille tietoisuus taitaa olla huomio. Tiedostamme asian, kun kiinnitämme huomiomme siihen. Huomiomme ei voi olla monessa kohtaa samalla kertaa, mutta se on hyvin nopealiikkeinen tarvittaessa. Voimme näppärästi tiedostaa saman asian tai tilanteen fyysiseltä, emotionaaliselta tai mentaaliselta kannalta.

Ihmiskunnan enemmistö on täysin itsetietoinen tällä erää vain fyysisellä tasolla. Fyysinen maailma ja elämä ovat meille ihmisille se elämä, jota varten täällä ollaan. Hallitsemme tietoisina ja reaaliajassa fyysisten tekojemme syitä ja seurauksia ainakin yksilötasolla, mutta heti kun mittakaava kasvaa niin, ettei asia mahdu fyysisen tason huomiokykyimme rajoihin, olemme sitä mieltä, ettei asia enää kuulu meille yksilöinä. Luonto, ilmasto ja jopa fyysisesti etäiset alueet ja ihmiset eivät mahdu tiedostamisemme piiriin.

Jos olisimme valveilla ollessamme yhtä tietoisia tunne-energian vaikutuksista kuin olemme fyysisessä tietoisuudessamme tietoisia fyysisen energian toiminnasta, näkisimme ”tunnesilmillämme” maailman tunteiden kannalta katsottuna. Näkisimme omien tunteittemme vaikutukset samoin kuin muittenkin. Voisimme seurata lämpimän myötätunnon liikkeitä ympärillämme, sen hakeutumista toisen myötätunnon virran tai lähteen läheisyyteen ja sitä, kuinka sen täytyy joskus kiertää kaukaa välttääkseen törmäämästä kylmään kielteisyyden muuriin. Osaisimme varustautua yhtä oikeille välineillä kuin fyysisesti lähtiessämme kohtaamaan maailmaa: pilkkasateenvarjo on joskus hyvä olla matkassa tai tukeva kävelysauva kivikkoiseen maastoon. Olisimme todennäköisesti yllättyneitä, kuinka paljon vaalimamme tunteet vaikuttavat meihin itseemme ja ympäristöömme. Silloin olisi useimmista luonnollista valita oma-aloitteisesti, millaisissa tunnevaikutuksissa haluaa olla mukana. Niinhän valitsemme fyysisen toimintammekin osalta.

Ajatus on energiaa muulloinkin kuin keskittyneessä mietiskelyssä. Jos osaisimme olla valveilla tietoisia ajattelun toiminnasta ja vaikutuksista, tekisimme välittömästi suursiivouksen mielessämme pyörittelemissämme ajatuksissa. Kun osaisimme nähdä, kuinka hienosti toimii ja tehoaa täsmällisesti muodostettu tarkoituksenmukainen ajatus jostain asiasta, heittäisimme pois kaikki vanhat, risat ja kuluneet jämät pyörimästä jaloissa. Lisäksi olisi mielestäni hienoa nähdä ”livenä”, kuinka mentaalitasoa korkeammalta ideatasolta valutetaan meitä kohti ajatusvirtaa uudenlaisesta, kokonaisvaltaisemmasta suhtautumistavasta melkein mihin tahansa. Saisimme myös huomata, kuinka harvaan ihmisyksilöön tällä laajennusyrityksellä on vaikutusta. Jos voisimme nähdä tämän, kiinnostuisimme ehkä tutkimaan, millä edellytyksellä voisimme toimia parempana vastaanottimena ihmiskunnan nykyistä henkistä tasoa korkeammalta peräisin olevalle sisällölle. Meidän ei tarvitse nähdä omin fyysisin silmin tunteiden ja ajatusten vaikutuksia voidaksemme osallistua sellaisten tunteiden ja ajattelun edistämiseen, jonka haluamme lisääntyvän maailmassa. Mieleemme sisältö toimii silmälaseina. Myötätuntoisesti itseensä, muihin ja koko elämään suhtautuva ”näkee”, että hänen ympärillään on ykseystietoisuus toiminnassa, vaikka se joutuukin istumaan purkutyömaan laidalla odottamassa, että entinen saadaan hajotetuksi ja karrätyksi pois. Se odottaa meitä pitämään seuraa itselleen pelkäämättä pölyä ja melua.

2.1.2021

Entinen ja uusi moraal

Jokaisella ihmiskunnan evoluution vaiheella on omanlaisensa eettisyyden ja moraalitason taso, jonka sanelee hengen evoluution kulloisessakin ihmiskunnassa saama vastakaiku. Mikä on oikein tai väärin, hyvää tai pahaa, suodattuu lisäksi eri kulttuurien kehitysvaiheen läpi. Tämänhän olemme nähneet. Se, mitä pidettiin hyvänä ja moraalisenä muutama vuosisata sitten, ei ehkä enää olekaan sitä. Mikä on täysin hyväksyttävää lännessä, ei ehkä soviakaan itäisten kulttuurien moraalinäkemuksiin. Joka aikakaudella, kansakunnalle ja kulttuurilla on oma dharmansa, jonka toteuttamisessa se kehittyy edelleen.

Sen lisäksi jokaisen kansakunnan ja kulttuurin kehityksen eri vaiheessa ihmiskunnan henkisessä evoluutiossa fyysisellä tasolla kehittymässä olevat ihmiset voidaan jakaa eettisten ja moraalikäsitteiden perusteella ainakin kolmeen ryhmään. On entisen kehitysvaiheen dharmaa toteuttavia ja esimerkiksi sen eettisestä käsityksestä kiinnipitäviä ja on jo oman ryhmänsä dharmaa ylittäneitä ja seuraavan kehitysvaiheen moraalitason vaalivia. Suurin osa on siltä väliltä eli muuntautumassa kurottautumaan uuteen entisen pohjalta. He elävät ihmiskunnan yleisdharmaa. Yleisdharma ihailee seuraavan kehitysvaiheen arvoja, mutta joutuu elämään tilanteessa, jossa osasta yleisesti hyväksytyjä normeja on jo tullut kuollut kirjain, kun ne eivät enää vastaa aikakauden henkeä.

Ilmeisesti aina on valitettu sitä, että moraalitason taso oli ennen paremmalla tasolla, ja että uudet näkemykset eivät muuta tee kuin huonontavat tilannetta. Kolme eritasoisia käsitystä ovat siis todennäköisesti aina joko puolustamassa reviiiriään tai valtaamassa alaa. Syy tähän on, että uudet käsitykset hyvästä ja pahasta, oikeasta ja väärästä ovat aina entisiä lievemmiä siinä mielessä, että ykseyshäilyksen vahvistuessa ”minun” ryhmäni, perheeni, kansakuntani ja jopa maapallon rajat joustavat entisestä ja siirtyvät lopulta piirun verran entistä laajemmalle. ”Minun” antaa jatkuvasti periksi sen suhteen, miten eri tavoin kehittyneitä olentoja tai asioita mahtuu mukaan. Tästä syntyy ongelmia: se, mikä on hyvä vähemmän kehittyneellä tasolla, ei tule kysymykseen edistyneemmällä tasolla. Miten

vetää sallivuuden rajat, jos yhteiskunnassa elää vähintään kolmeen suureen ryhmään kuuluvia sen osalta, mikä on “minun” ja miten sitä tulisi vaalia?

Syntyvät ristiriidat ovat usein hyvin käytännöllisiä. Avarakatseisuus ja sallivuus joutuu usein huomaamaan, kuinka sitä käytetään väärin omiin, itsekkäisiin tarkoituksiin. Esi-isien perinnön puolustamisesta ei enää saakaan kiitosta, päinvastoin. Yksilö kyselee, minkä mukaan pitäisi järjestää oma sisäinen ohjautuvuutensa, ja lainsäätäjä koettaa luoda tilanteen, jossa määräykset heijastaisivat yhteisössä vallitsevan henkisen kehityksen valtavirtaa.

Seuraava henkinen kehitysvaihe vie ihmiskuntaa aina askeleen verran laajempaan oivallukseen ykseydestä. Se aloittaa juurtumisensa aina yksilöistä, saa lisää jalansijaa, kun tällaisten yksilöiden lukumäärä kasvaa ja muodostuu sitten kansakunnan, kulttuurin tai koko ihmiskunnan vallitsevaksi ajatukseksi esimerkiksi siitä, mikä on oikein ja mikä väärin. Kun tarkastellaan ihmiskunnan evoluutiota, niin arkikäytäntöjä helpompaa on nähdä suuri kehityslinja: aina kohti suurempaa ykseyttä. Kulkua tapahtuu usein tahdilla kaksi askelta eteen ja yksi taakse, mutta silloinkin edistyminen pysyy vielä yhden askeleen verran johdossa. Ennen kaikkea niiden, joiden oma henkilökohtainen ykseyskäsitelmä on vahvistunut ehkäpä yleistä käsitystä edistyneemmälle tasolle, on pidettävä kiinni suunnasta. Kaikki henkinen kehitys on ensin näkynyt vain harvojen omassa toiminnassa ennen kuin on valtavirtaistunut ja vetänyt mukaansa perässä laahustavatkin.

15.12.2020

Ikuisuus vai jatkuvuus

Joulun sanoma kertoo mahdollisuudesta tulla tietoiseksi siitä, että on erottamaton osa kaikkeutta. Sanotaan, että talvipäivänseisaus avaa erityisen suotuisan ajan sen tajuamiseen, että on osa kaikkea. Se on erityisesti maapallon asukkaille suunnattu tehostettu markkinointikampanja, koska maan asukas ei helposti luota olevansa ikuinen henki. Hengen ikuisuuden, aluttomuuden ja loputtomuuden tarjoamat mahdollisuudet eivät tunnu alemmasta itsestämme houkuttelevilta. Ikuisuuden asemesta pitäisimme enemmän jatkuvuudesta, kaiken muun kanssa yhtä olemisen sijaan olisimme mieluummin se tuttu minä muiden yhtä tuttujen minuuksien kanssa ilman katkoksia, muutoksia ja eroja.

Mutta joulun sanoma ei kerro persoonallisuuden kuolemattomuudesta, vaan tietoisuuden heräämisestä suhteen, että kaikki on saman hengen ilmentymää. Nykyinen hengen muoto aineessa on parasta, mikä on mahdollista ja eteenpäin ollaan menossa. Kaikki kasvu ja kehitys merkitsee aiemman muodon hylkäämistä ja tekemistä ravintoliuokseksi, josta kehittyneempi muoto versoo. Siemen kuolee vihreän verson tieltä tuottaakseen jälleen jonkin ajan kuluttua uuden siemen uuden verson kasvamista varten.

Aiemman tason tietoisuus omasta itsestä ja maailmakaikkeudesta on samalla tavoin aina elatusalusta uudelle, entisistä poikkeavalle tietoisuudelle. Meissä oleva henkisen heräämisen siemen ei lakkaa kasvamasta uuden tason tietoisuudeksi. Entinen liittyy kiinteäksi osaksi uutta kasvamalla sen sisään täysin muotoaan muuttaneena. Ilman alempaa ei ole korkeampaa. Erilaistuminen ei ole kasvuyhteyden katkeamista.

Ihmisen tarina on kertomus ihmisen ja perimmäisen kaikkeuden välisestä suhteesta. Näin on koko ihmiskunnan ja sen jokaisen yksilön kohdalla. Evoluutiokehitys ei kerro mistään muusta eikä myöskään ihmisyyksilön oma elämäntarina. Tuntuu hassulta, mutta ikään kuin kaikki, mitä teemme, vastaisi kysymykseen, mitä mieltä olet ikuisuudesta. Etsimme sitä usein yrittämällä etsiä takeita sen jatkuvuudelle, joka on jo ilmennyt ja jonka tunnemme. Nämä keinot estävät meitä tajuamasta yhteyttämme kaikkeuteen, mutta ei ole kovin helppoa vakuuttaa alemmalle itselleen, että kannattaa jatkaa matkaa, vaikka se merkitsee “vanhan Aatamin” varmaa kuolemaa. Joulun tilaisuus yrittää puhua alempi itsemme mukaan seikkailuun.

1.12.2020

Adventti aloittaa virittäytymisen korkeampaan henkiseen sävellajiin

Olemme kulkemassa kohti talvipäivänseisausta, jolloin kaikkeuden ääni muuttuu helpommin vastaanotettavaksi. Perimätieto kertoo joulunajan tarjoavan ihmiskunnalle tilaisuuden virittäytyä korkeampaan sävellajiin antautumalla kuulemaan ääntä, joka arkena hukkuu työntouhussa. Tämä on myös yhteisten kuunteluhetkin eli juhlapyhien ja jopa

viikoittaisen lepopäivän, sunnuntain tarkoitus: vapauttaa ihminen arkityöstä osallistumaan invokaatioseremoniaan, jossa kutsutaan vapautuvaa kosmista energiaa maadoittumaan meidän kauttamme.

Mitä useampi kuulee samanaikaisesti, sen laajemmalle vaikutus leviää, koska muodostuu tiiviimpi ajatuspilvi kuin jos keskitymme kukin oman aikataulumme mukaan. Ei ole ihme, että ensimmäisenä adventtina yhdessä laulettu Hoosianna-hymni on niin suosittu, samoin joululaulut. Yhteiset perinteiset laulut ja juhlapäiville omistettu musiikki on ihmiskunnan vastahyriä kosmiselle melodialle. Hyriilymme ikään kuin kaikuu takaisin puoleemme vielä selkeämpänä, mitä emme voi olla tuntematta.

Äänen vaikutus ihmisen henkiseen tilaan ja kehitykseen on ollut tunnettu jo kauan, mutta asian ymmärrys tuntuu nykypäivänä kadonneen. Esimerkiksi deevakehityksessä äänellä on suuri merkitys varsinkin kehityksen alemmilla tasoilla. Siksi kukille kehoitetaan puhumaan ja soittamaan klassista musiikkia eläimillekin. Vastaamme tahtomattamme värähtelyihin, joita kuulemme. Emme osaa valita äänivärähtelyjä, vaan ne vaikuttavat meihin ominaisuuksiensa mukaan. Äänisaasteesta on alettu puhua stressinaiheuttajana, mutta musiikkia, jolle altistamme itseämme, pidetään edelleen vain vaarattomana viihteenä. Eri musiikkilajit vaikuttavat eri osiin meissä. Musiikin rauhoittavan ja lohduttavan vaikutuksen ovat monet kokeneet, mutta alempia olemuspuoliamme ”virkistävästä” vaikutuksesta emme ole tietoisia, vaikka pitäisi.

Emme ehkä ole tulleet ajatelleksikaan, että säännöllinen osallistuminen seremonioihin, joissa harmonisella musiikilla on roolinsa, pitää yllä tietynlaista henkistä vireystasoa meissä. Ei ihme, että on kehoitettu pyhittämään lepopäivä ja osallistumaan erilaisiin seremonioihin vaikka vain tavan vuoksi. Tämä antaa uuden näkökulman juhlapyhien viettoon ja erilaisiin seremonioihin ja jumalanpalveluksiin osallistumiseen ja myös Hoosianna-hymnin ja joululaulujen laulamiseen. Kokoontuminen fyysisesti yhteen ei ole tässä ole tärkeintä, vaan ajan ja tilan pyhittäminen korkeampaan sävellajiin virittymiseen.

16.11.2020

Elämä ei ole ratkaistava probleema, vaan koettava mysteeri

Teosofinen kirjoittaja J. J. van der Leeuw väittää, ettei ole säälittävämpää näkyä kuin elämään pitkästynyt aikakausi. Hänen mielestään synä on se, että meidän aineellisesti moderni maailmamme on rikkaampi kuin ehkä mikään edeltävistä, mutta ihmiset ovat henkisesti köyhiä, toisin sanoen elävät henkisessä puutteessa. Tämän kaiken hän totesi jo 1930-luvulla eikä tilanne ole tainnut parantua. Ihmiskunnan fyysiset saavutukset ovat suorastaan fantastisia, mutta emme jaksakaan iloita niistä niin, että ne innostaisivat meitä. Huvitusten tarjoamat mahdollisuudet ovat ennennäkemättömiä, mutta nekään eivät ilahduta, vaan muuttuvat nopeasti itseäänselvyyksiksi. Silloin niiden intensiteetin on jatkuvasti kasvettava, jotta ne toimisivat sellaisina kiihokkeina, joita kaipaamme. Aistimusten virta ei saisi katketa. Ärsykkeiden puuttuminen koetaan elämisen lakkaamisena. Me ihmiset emme enää osaa ihmetellä, jatkaa J. J. van der Leeuw. Emme osaa pitää elämää mysteerinä, jännittävänä ihmeenä, johon meillä on onni osallistua juuri tänä aikakautena. Elämää käsitellään jopa filosofisella tasolla probleemana, joka pitäisi ratkaista tai jota ainakin pitäisi osata selittää. Olemme kehittäneet monia loogisia järjestelmiä, joiden väitteiden mukaan elämä on selitettävissä. Halu saada elämä lasipurkkiin tarkasteltavaksi on niin vastustamaton, että se uhkaa saada voiton meissä kaikissa. Emme pidä epävarmuuden tunteesta, joka syntyy, kun ajattelemme, että ajatusrakennelmamme ovat vain vilahdus jostain nopeasti liikkuvasta, josta itsekkin olemme osa, joka ei voi hypätä pois matkasta.

Okkultismilla ei ole yhtään sen enempää vastauksia perimmäisiin kysymyksiin kuin tieteelläkään. Se voi mahdollisesti näyttää meille hiukan tiedettä enemmän, miten asiat toimivat ja ehkä osoittaa, miltä asiat näyttävät sen maailman kuvassa, joka on puhtaasti fyysisen tuolla puolen. Meidän on vaikea ymmärtää, että ei ole enempää tieteen kuin okkultisminkaan tehtävä vastata perimmäisiin kysymyksiin eivätkä ne siihen kykenekään. Ymmärrämme niiden tehtävän väärin, jos sellaista odotamme. Kaikella on oma voimansa, arvonsa ja toimintasektorinsa. Odotamme usein tietämättömyyttämme tieteeltä ja okkultismiltakin sellaista, mihin ne eivät kykene.

Platon sanoi filosofian olevan ihmeen syntymistä ja synnyttämistä. Hänen mukaansa todellinen filosofia ihmettelee elämää. Se ei ole varma siitä, että on ratkaissut sen, mikä on ratkaisemisen ulottumattomissa. Joudumme toteamaan, että ilmiöissä toimiva menetelmä voidaan selvittää, mutta mysteeriin ei voi kajota. Elämän mysteeri ei ole probleema, joka tulee ratkaista, vaan todellisuus, joka tulee kokea.

2.11.2020

Henkinen kompassi on aina suunnassa

Meissä ihmisissä on myötäsyttyisenä henkinen kompassi, jonka neula osoittaa aina ykseyden suuntaan. Korkeampi itsemme monadin edustajana tuntee aina kaikissa olosuhteissa tien kohti ykseyttä. Sen paikannin ei petä, mutta se ei ole ohjaimissa, joten alempi itse voi suunnata sivupoluille. Kurssia ei voi kuitenkaan lopullisesti sotkea. Jokaisen harhapolunkin jälkeen henkisen kompassin neula näyttää virheettömästi kohti henkistä ”pohjoista”.

HPB on kirjoittanut hyvin arvostavasti henkisestä intuitiosta ihmisessä. Hän sanoo, että jokaisella meistä on kyky, sisäinen tunto, joka tunnetaan intuitionona. Se toimii subjektiivisesta objektiiviseen eikä päinvastoin. Hän korostaa, että se on ainoa kyky, jonka avulla ihmiset ja asiat nähdään niiden oikeissa väreissä. Se on sielun vaisto, joka kasvaa meissä samassa suhteessa, missä sitä käytämme. HPB sanoo henkisen intuition vaikutuksen tulevan buddhitasolta: ”Buddhi on todellisuudessa yksi ja jakamaton. Se on sisäinen tuntemus, täysin mahdoton kuvata sanoin. On hyödytöntä selittää sitä luettelon avulla.” Tässä viimeisessä virkkeessä on aavistus kärsimättömyyttä Blavatskyn taholta, joka joutui varmaan usein vastaamaan kysymyksiin, joihin ei ole löydettävissä vastausta mielen harjoittaman analyysin ja vertailun avulla. .

Henkinen intuitio ei ole impulssi tai päähänpisto, yhtäkkinen ajatus henkisistä asioista, vaan kykyä ja halua pysyä henkisesti suunnassa. Se ei myöskään ole ulkopuolelta saatu suora vastaus suoraan kysymykseen, mitä pitäisi nyt tehdä, vaan pikemminkin viittaus suuntaan, joka johtaa lähemmäs ykseyttä. Se on kyky nähdä asioiden todellinen luonne ja tekninen nimitys sille, jota kutsumme viisaudeksi. Käytännön toimenpiteiden valitseminen jää meille itsellemme, alemmalle itselle ja persoonallisuudelle. Tämä ei tietenkään tarkoita, etteikö korkeampi itse olisi ”me itse”. Sen toimintamahdollisuudet vain tarvitsevat alempaa puoltamme, jos on mieli toimia konkreettisesti. Ilman alempaa se on voimaton fyysisen maailman asioissa.

Henkinen ”kehittyneisyys” näkyy ja tuntuu henkisen kompassisuunnan säilymisestä arkielämässä, mutta ennen kaikkea elämänasenteessa. Kulku voi ajoittain suuntautua sivupoluille, mutta henkisesti kehittyneen tieto kompassista ja kyky käyttää sitä pysyy mielessä. Kehittyneimmillä ”suunnistajilla” henkinen kompassi ei ole enää erillinen laite, vaan integroitunut koko olemukseen.

16.10.2020

Mikä on henkeä yhdelle, on ainetta toiselle

Aine eli muoto on tapa, jolla vähäisempi todellisuus näyttäytyy korkeammalle, henki eli elämää puolestaan tapa, jolla korkeampi todellisuus näyttäytyy vähäisemmälle. Asia, joka on elämää vähäisemmälle realiteetille, on muotoa korkeammalle. Me, jotka olemme elämää tai itseä kehomme soluille, olemme muotoa tai ei-itseä jollekin korkeammalle olennolle, jolle olemme vain hänen kehonsa soluja. Aine ja henki ovat termejä, jotka merkitsevät suhdetta, ne eivät ole abstraktisia realiteetteja itsessään. Elämä ja muoto, henki ja aine, itse ja ei-itse ovat käyttökelpoisia termejä, kunhan ymmärrämme, että niillä tarkoitetaan vain suhdetta johonkin. Kun kohtaamme todellisuus on omaa ymmärrystämme ’henkevampi’, täydempi ymmärrys, niin se saa aikaan tietoisuudessamme tunteen lisääntymisestä, laajentumisesta. Kutsumme laajenemista termillä ’elämä’ tai ’henki’. Mutta kun todellisuus, jonka kohtaamme, on esimerkiksi tietoisuuden aineen karkeuden osalta järjestyksessä meitä alempana niin, että emme kykene ilmaisemaan itseämme sen kautta rajoituksetta, tuloksena on rajoittuminen laajentumisen asemesta. Kun emme pääse laajentumaan, syntyy muoto, raja sen välillä, mikä on ulko- ja mikä sisäpuolellamme.

Se, että henki tai aine, elämä tai muoto ihmistietoisuuden kohdatessaan näyttäytyy jompanakumpana suhteena, johtuu ihmistietoisuuden paikasta kaiken suhteellisen asteikolla. Kun sijamme tällä asteikolla muuttuu ja kasvamme ihmisistä yli-inhimilliseksi olennoiksi, nämä suhteet muuttuvat mukanamme.

Jotkut teosofiset kirjoittajat mm. J. J. van de Leeuw ovat puhuneet siitä, että on olemassa Toden maailma isolla alkukirjaimella ja sen tietoisuudessamme aikaansaama kuva, jota kutsumme meidän maailmaksemme. Kuva on aivan todellinen, kuvana, me vain erehdymme pitämään kuvaa objektiivisena todellisuutena. Tässä ei voi olla

muistuttelema miehen vanhaa vertausta köysikielistä huoneen nurkassa, jota katsoja erehtyy säikähtämään kerälle kiertyneenä käärmeenä.

Tämä asia kirkastui minulle, kun opin tietämään kiinalaisen yin ja yang -käsitteiden alkuperän. Niillä tarkoitetaan laakson kahden puolen olevaa vuorenrinnettä. Yin merkitsee varjoa ja yang auringonvaloa. Vaikka havaintoni mukaan toinen rinne oli varjossa ja toinen auringossa, niin rinteiden valoisuus ei ollutkaan rinteeseen itsessään kuuluvaa, vaan riippui sen suhteesta auringonvaloon. Sama rinne kuului aivan vastakkaiseen kategoriaan toisena vuorokaudenaikana.

3.10.2020

Dharma on kutsu käsittää kaiken ykseys

Dharma vetää meitä kohti tulevaisuutta, kun taas karma työntää meitä eteenpäin menneisyydestä käsin. Tämä oli Annie Besantin käsitys. Dharma on elämän kehkeytymisen, kasvun laki. Tämä kaikki on suhteellisen helppo käsittää, mutta se, että dharman sanotaan olevan myös sitä, miten asioitten pitäisi olla, on jo vaikeampaa. Vaikka tässä tuntuu vilahtavan aavistus, että jotain puuttuu, niin tosiasiallisesti kyseessä on ajatus siitä, että päämäärämme henkisesti kehittyvinä olentoina on käsittää ykseys, yksi todellisuus, yksi elämä meissä itsessämme. Dharma on kutsu tämän tehtävän hoitamiseen.

Henkisesti kehittyvä ihminen on sellainen, joka on valveilla sen osalta, mikä on hänen suhteensa universumiin ja siinä vallitsevaan universaaliin järjestykseen. Oman dharman löytäminen kussakin tilanteessa tarkoittaa sellaisen elämäntavan tai toimintamallin hakemista, joka on sopuissa oman olemuksemme lakien kanssa ilman, että se on ristiriidassa universaalisen järjestyksen kanssa. Se on laki sosiaalisesti käsitettynä, velvollisuus karmaattisesti käsitettynä ja omaksumamme totuus filosofisesti tai uskonnollisesti käsitettynä, muttei pelkästään jotain näistä. Dharma koskettaa jokaista elämäntilastamme, vaikkamme osaisikaan antaa sille suurta nimeä missio, elämäntehtävä tai tarkoitus.

Dharmamme etsii meissä tapaa toimia sen jumalaisen tarkoituksen täyttämiseksi, johon itse kukin meistä on kutsuttu. Yhden elämän tiedostamisen lisääntyminen meissä on mittatikkumme dharmamme toteutumisessa. Inkarnaatiomme olosuhteet, ihmissuhteet, aikakausi ja vuosikymmenet, joissa elämme, ovat kaikki valikoituneet antamaan meille parhaat mahdollisuudet, dharmamme toteuttamisen seuraavan askeleen ottamiseksi. Dharma vapauttaa meidät toimimaan olemuksemme parhaiden puolien mukaan vailla huolia siitä, eikö ympäristömme pitäisi olla jokin tietynlainen, jotta olemassaolomme tositarcoitus pääsisi toteutumaan. Jos elämästämme tuntuu puuttuvan jotain, voimme luottaa sen merkitsevän sitä, ettei siihen elämäntilastamme kuuluvien puolien kehittäminen aktiivisesti ole juuri nyt tehtävämme. Vapaana tai kahleissa olemisen jonkin seikan suhteen on täysin oma valintamme. Karmaa syytetään suotta rajoittavaksi tai estäväksi. Tosiasiallisesti se vain auttaa meitä tarkentamaan energiamme tämänkertaiseen ja jättämään jotkut muut asiat toiseen kertaan. Karmasta tulee helposti dharmaa näkökulmaa vaihtamalla.

18.9.2020

Uudelleensyntymisvastaisuus

Olemassaolon alkuna pidetään Raamatussa esiintyvää ”tulkoon valkeus” -lausahdusta. Miellämme valkeuden, valon ennen kaikkea pimeyden poistajana. Meiltä jää huomaamatta, että valo on myös liikettä, värähtelyä ja siksi myös rytmiä. Kaiken alussa on aina rytmi. Syntymässä ihminen saa oman yksilöllisen rytmensä. Yksilölliseen elämään syntynyt vauva jättää suljetun, suojaosan ympäristön ja äidin rytmien ja sukeltaa uuteen, avoimeen ympäristöön, jonka rytmien ottaa hengitykseensä. Verenkierron ja hengityksen rytmi löytävät toisensa ensimmäisessä syntymän jälkeisessä henkäyksessä. Se tarkoittaa tapaa, jolla itse kukin meistä hakeutuu omaan suuntaansa kohti maailmakaikkeutta. Astrologiassa tämän osoittajana on askendentti.

Oma rytmi hengityksessä on kuin oma nimi. Se erottaa asianomaisen muista. Yksilöllisyys vaatii kollektiivin jättämistä, ponnistamista hengittämään eri ympäristön ilmaa kuin mistä on lähtöisin. Yksilöllisen on uskallettava erottautua joukosta vaaliessaan sitä, mitä on itse löytänyt. Tällainen sekoittuu mielestämme helposti erilläänoloon, etäisyyden pitoon, riittämättömyyden tai sopeutumattomuuden tunteisiin, mitä se ei missään tapauksessa tarkoita.

Myöhemmin yksilöllisyytensä löydettyään ihminen voi alkaa harjoitella yksilöllisen ja persoonallisen hengityksen ja samalla tietoisuutensa ja koko olemisensa sopeuttamista maailmakaikkeuden rytmiin esimerkiksi pranayama -harjoituksilla.

Jokainen uusi kokemus ja uusi tilanne elämässämme on uusi alku, syntymistä uudelleen toisenlaiseen ympäristöön, jossa vallitsee entisestä poikkeava rytmi, joka meidän on otettava omaan hengitykseen. Tilanteet voivat olla lähes kirjaimellisesti henkeäsalpaavia ja saada kätemme tavoittelemaan ”henkistä” astmapiippua, joka auttaisi keuhkojamme saamaan kiinni uudesta rytmistä.

On tapana sanoa, että me ihmiset olemme muutosvastaisia. Minusta tuntuu, että kyseessä on pikemminkin uudelleensyntymisvastaisuus, hyvä, ettei jälleensyntymävastaisuus. Uudestisyntymän uhka väijyy meitä joka hetki. Jokainen uusi kokemus tai tilanne testaa halukkuutemme ja valmiutemme syntyä uudelleen. Mitä odottamattomampi käänne, sitä enemmän uutta se tuo mukanaan. Tämä pitää paikkansa niin elokuvan kuin ihmiselämänkin suhteen. Uudelleensyntymävalmius edellyttää, että osaamme valmistaa tietoisuutemme odottamattomaan. Tässä on oltava tarkkana: valmistautuminen ei tarkoita joidenkin tiettyjen sisäisten tai ulkoisten käännteiden odottamista tai pelkäämistä, vaan sen ymmärtämistä, että vain se voi hengittää vapaasti, joka on tyhjentänyt ensin keuhkonsa.

Uudelleensyntymän kikka on tyhjentäminen ja hiljainen ja luottavainen odottaminen. Se muodostaa astian, jossa on toimiva pohjaventtiili. Siihen uusi voi vuodattaa ja päästä vuotamaan jälleen eteenpäin.

1.9.2020

Henki ja aine kirittävät toisiaan

Hengen voittoa aineesta pidetään ihmisevoluution tavoitteena. Tästä syntyy helposti käsitys, että hengen olisi tarkoitus nujertaa aine, saavuttaa 1–0 -otteluvoitto mieluiten tyrmäyksellä. Moniin henkisiin suuntauksiin on pesiytynyt käsitys, että aineen poistaminen kuvioista olisi itsessään hengen voitto. Tämän seurauksena on kehittynyt monenmoista harjoitusta, joiden päämääränä on ihmiselämä fyysisessä ruumiissa ilman fyysisen tason tarpeiden ja rajoitusten huomioonottamista. Miten voimmekin käsittää niin väärin! Hoemme kyllä muun muassa taolaisuudesta tuttua kielikuvaa siitä, kuinka ei ole valoa ilman varjoa, kuinka valo voi syntyä vain kohtaamisessa pimeyden kanssa, mutta käytännössä kehän laidalla kaikuvat kannustushuutomme, kun toivomme hengen tyrmäävän aineen tai epätoivoiset huokauksemme, kun niin ei näytä tapahtuvan.

Nämä kannustushuudot eivät koskaan ole äänekkäämmät kuin silloin, kun ajattelemme teosofisten opetusten meille välittämää tietämystä ihmisen rakenteesta: korkeampi itse ja alempi itse. Kysymme kärsimättöminä, miksei korkeampi itse, henki näytä voimaansa, kaikkivaltiuttaan, joka sillä on perintöosanaan ja pakota alempaa itseä tunnustamaan tappionsa ja antautumaan. Sain uutta valaistusta tähän asiaan, kun luin H. P. Blavatskyn huomioita siitä, miksi korkeamman itsen on ”kärsittävä” aiemman inkarnaation persoonallisuuden heikkouksien ja virheiden seurauksista uudessa inkarnaatiossa. Syytönsä se on niihin, näin ajattelemme, mutta Blavatsky on toista mieltä. Hän sanoo, että korkeampi itse epäonnistui senkertaisen alemman itsen ”houkuttelemisessa” aineen tieltä hengen tielle, ja että on ihan oikein, että se saa ja sen täytyy vastaanottaa uusi tilaisuus keksiä paremmat keinot aineen puhumiseksi puolelleen.

Korkeampi itsemme ei siis haekaan tyrmäysvoittoa ja häviäjän ajamista kehästä, vaan hioo alempaan itseensä suunnattua mainoskampanjaansa yhteisen matkan alkamisen puolesta. Vähemmän vaativissa olosuhteissa tämä voi olla korkeammalle itselle läpihuutojuttu, mutta mitä ”aineellisemmat” ja hengen kannalta vaativammat olosuhteet, sen nokkelamman tulee ratkaisun olla, jolla aine saadaan ”antautumaan” hengen suunnitelmalle ja näkemään siinä myös oman etunsa. Henki oppii näin aina uutta aineesta ja korkeampi itse alemman itsen maailmasta. Tämä pätee sekä yksilön elämässä että koko ihmiskunnan ja maapallonkin kehityksessä. Henki ja aine ottavat koko ajan mittaa meissä kaikissa, mutta eivät yritäkään ajaa toisiaan kehästä. Ne ovat toistensa kirittäjiä, eivät vastustajia.

16.8.2020

Vertailu ja paremmuusjärjestys

Itsetutkistelu on itsetuntemuksen työväline ja itsetutkistelun avain on rehellisyys, opetetaan henkisellä tiellä kulkevaa. Omien vähemmän kauniidenkin ominaisuuksien havaitseminen ja myöntäminen tulkitaan rehellisyydeksi. Kaikki ovat hyviä jossain asiassa, lohdutamme itseämme ja toisiamme, jos negatiivisina pitämiemme ominaisuuksien lista alkaa venyä. Kuitenkin itsetutkistelun ytimessä ei ole tasapuolisuus, vaan vertailun lakkaaminen. Ei ole henkisen kehityksen kannalta hyviä tai henkisen kehityksen kannalta huonoja ominaisuuksia tai luonteenpiirteitä. Adjektiivien käytön asemesta voisimme yrittää laatia listaa ominaisuuksiemme tai piirteittemme ”omistajasta”. Voisimme kysyä itseltämme, onko kyseessä persoonallisuutemme, sielumme eli sydämemme vai henkemme ominaisuus. Jos tätä yrittää tosissaan, huomaa pian, ettei listaan kerry muuta kuin persoonallisuuden ominaisuuksia. Se on ainoa, jota ainakin eräät kykenevät katsomaan sen verran sivusta, että voivat erottaa joitakin sen ominaispiirteitä. Emme taida tuntea muita osia itsestämme eli henkistä luontoamme ja sen ilmentymää, sielumme kovin hyvin.

Hengen ja sielun ominaispiirteet ovat yksilöllisiä, mutta eivät persoonallisia. Yksilöllisyyden ja persoonallisuuden keskinäisen suhteen selvittäminen on juuri tuota alussa mainittua itsetuntemusta. Persoonallisuuden toiveet, halut ja tavoitteet ovat peräisin ja tähtäävät tämänkertaisen inkarnaation tarpeisiin. Ne eivät ole huonompia tai parempia kuin yksilöllisyyden tai henkisen kehityksen kannalta hyvinä pidetyt ominaisuudet. Ne ovat hengen ja yksilöllisyyden työkaluja, mutta kun yksilöllisyys ja persoonallisuus tähtäävät kahden eri maailman elämään, syntyy toisinaan ilmeistä ristiriitaa.

Oman itsensä tarkkaileminen ”työkalupakkina” tai ”vastaanottimena” on hyvin opettavaista. Se tarkoittaa meditaatiohetkessä täydellistä assosiaatiolakkoa ja kommentaateista kieltäytymistä. Vilkkaan tien varressa asuvana harjoittelen esimerkiksi yksinkertaisilla kuulohavainnoilla, kokeilen, kuinka kauan pystyn toteamaan, että tietoisuudessani esiintyy raitiovaunun ääntä ilman, että mieleni muodostaa yhtään ajatusta ääneen tai minuun itseeni liittyen. Harjoitukset pysyvät melko lyhyinä, sillä ”ajattelijä” herää helposti.

Tunteitakin voi tarkkailla menemättä niihin mukaan tai antamatta mielen assosioida niiden perusteella mitään. Tämä on jo vaikeampaa, mutta harjoituksen myötä voi pelon ja ärtymyksen tunteenkin todeta liikkuvan mielessä ilman, että siitä tulee automaattisesti ”minun”. Kun ajatuksesta tai tunteesta tulee ”minun”, ei vertailua voi enää pitää poissa. Mieleen ryöpsähtää salamannopeasti mielleyhtymiä, jotka kertovat, mitä mieltä minä olen tai olen ollut tai minun tulisi olla asiasta. Vertailu menneeseen, tulevaan, muihin ihmisiin tai ympäristöön luovuttaa vallan ulkopuolelle. Tässä ei sillä ole mitään eroa, onko vertailun tuloksena näkemys omasta paremmuudesta vai huonommuudesta. Kaikki autenttinen oma valta haihtuu, kun on oltava muita parempi tai parempi kuin eilen tai tänään. Minun tahtoni on silloin muitten taskussa.

1.8.2020

Toivo ja toive

Muistan teini-ikäisenä olleeni kiusaantunut koko toivon käsitteestä. Kinasin itseni kanssa ja väitin, että olisi parempi, jos toivoa ei olisi olemassakaan. Vasta nyt ymmärrän, mikä minua asiassa vaivasi: toivo vaikeutti nykytilanteen hyväksymistä. Mielestäni toivo vaati pitämään yllä ajatusta siitä, että jokin asia tai tilanne muuttuisi haluamani kaltaiseksi ja pakotti samalla uuvuttavaan pettymyksen kantamiseen, kun mitään ei tapahtunutkaan. Jollei toivoa olisi, hyväksyisin sen, mitä on eikä minun tarvitsisi kärvistellä asian suhteen enää. Jossain sisälläni olin varma hyväksymisen tärkeydestä, vaikken sitä silloin ymmärtänytkään. Ymmärrän nyt, että olin sekoittanut toisiinsa toivon ja toiveen. Ne eivät ole sama asia, vaikka usein niin ajattelemme. Toive on ehdollistettua suljettua, rajattua toivoa. Se on konkreettisen tason asia, jossa toivolla on tietty lähtötilanne, tavoitetaso ja päämäärä. Toivotaan, että toive toteutuu. Toivon toteutumisesta ei puhuta mitään. Toivo on selvästi astetta korkeamman käsitetason asia, abstraktin ajattelun tasoa. Sillä ei ole tiettyä lähtökohtaa, tavoitetasoa eikä varsinkaan päämäärää. Toivo ei voi toteutua, se ei vain voi olla toteutumatta. Toivo on selvästi ajatonta, koska se on sidottu vain kulloiseenkin hetkeen. Se on suostumus ottaa vastaan hetki, joka on käsillä. Toivo sulkee lempeästi pois menneisyyden ja tulevaisuuden. Toivo saa meidät katsomaan tätä hetkeä, vaikka menneisyydessä on tapahtunut jotain, jonka arvelemme riistäneen meiltä jotain meille kuuluvaa. Se sulkee myös suun tulevaisuutta koskevilta huolilta. Toivo nostaa sormen suulle ja sihisee, kun mielemme aloittaa normaalin pyörimyksen radalla ”mutta, jollei ..., ensin pitäisi ..., rahatkaan eivät riitä ... jne.” Ollaan hiljaa, saadaan kalaa, kuiskaa toivo.

Toivon ei saa antaa pukeutua toiveen pakkopaitaan. Siinä se ei voi hengittää. Toivon pitäminen erillään toiveesta ei ole helppoa etenkin, kun edes teoria ei ole selvillä. Toivon teoria on käsivarsien avaamista vastaanottamaan. Se

on avaamista juuri silloin, kun olemme keskittäneet kaiken tarkkaavaisuutemme pitämään kiinni jostain tietystä, joka tietysti putoaa lattialle, kun ote kirpoaa. Elämän on lähes aina narrattava/pakotettava/huumattava (tarpeeton ylipyhitään) meidät tähän.

16.6.2020

Henkisesti spontaani

Spontaanius ei ole mielijohdeiden noudattamista, vaan kussakin hetkessä olemista ilman mennyttä tai tulevaa. Menneisyyden ohjelmoima autopilotti on tehty toimeksi. Mitä menneestä on opittu, on sulautunut luontevaksi osaksi yksilöllisyyden kokonaisuutta. Spontaanius ei myöskään ole ehdoin tahdoin sääntöjä vastaan toimimista. Spontaanisti toimiva voi noudattaa sääntöjä ja totuttua, mutta toiminta valikoituu niin, että ihminen antaa ominaisuutensa ja oppimansa kulloisenkin hetken ja tilanteen käyttöön ja päättyy tulokseen, joka on yhtenevä vallitsevien sääntöjen kanssa.

Joogafilosofit puhuvat jatkuvuuskeskuksesta käsin elämisestä ja väittävät, että henkinen valaistuminen on mahdollista vasta, kun jatkuvuuskeskuksesta on päästy eroon. Eroon pääseminen tapahtuu niin, että jatkuvuuskeskus jää yhä vähemmälle käytölle, kunnes surkastuu pois tarpeettomana. Henkinen ihminen ei elä mistään keskuksesta käsin, vaan kirjaimellisesti hetkestä toiseen jokaisen hetken ollessa täydellinen ilman, että se tarvitsee seuraavaa hetkeä täydentämään itseään. Jatkuvuuden ylläpitämisen välttämättömyydestä luopuminen on äärettömän vaikeaa. Emme millään jaksaa uskoa, että kun jatkuvuuden mielikuviin perustuva illusorinen ego putoaa pois järjestelmästäme käyttämättömänä, mitään oleellista ei meistä katoa.

Moraalisääntöjen noudattaminen on tarjoaa hyvän esimerkin siitä, miten yksi ja sama toiminta voi tapahtua joko jatkuvuuden ylläpitämiseksi tai aidosti henkisesti. Moraalissa on kyse perityn ja opitun käyttäytymiskeskusten mallien soveltamisesta jokapäiväiseen elämään. Tässä mielessä siinä on kyse jatkuvuuden ylläpitämisestä. Olisiko tämä käsitettävissä niin, että moraalittomuus tuottaisi automaattisesti kaivattua henkistä spontaaniutta? Sehän rikkoo jatkuvuuden ylläpitämistä. Ei moraalisääntöjen noudattaminen estä mitenkään henkisyttä, kunhan sääntöjen noudattaminen ei tapahdu siksi, että näin on aina tehty tai näin kaikkien kuuluu tehdä, vaan koska kyseinen asia on kirjoitettu ihmisen omaan henkiseen koodiin.

Henkisydessä ihanne toteutetaan joka hetki jokaisessa toimessa, jotka ovat täydellisiä sen hetken osallistumistekijöiden perusteella – kunhan ollaan hetkessä eikä jatkuvuuskeskuksessa. Henkisydessä moraalisuus sisältyy ratkaisuun tai toimintaan eikä ole malli, joka yritetään siirtää toimintaan. Hyvän esimerkin tästä tarjoavat raja-joogan yama- ja niyama -harjoitukset. Moraalin kannalta ajateltuna yama ja niyama ovat henkisyden toteuttamisen keinoja, mutta henkisyden kannalta niyama on henkisen kokemuksen ilmaisu.

Moraalissa on kyse oikeasta sopeutumisesta ympäristöön, mutta henkisydessä ei ole kyse sopeutumisesta eikä yhdenmukaisuudesta. Jos ihmisen mielen rakenteet eivät muutu, luomme aina uudestaan samanlaisen maailman. Pidän kovasti ajatuksesta, että meidän jokaisen on yksilöllistettävä aika, jossa elämme. Kuka Polulla kulkeekin, sen on kannettava ajan ja kausaalisuuden taakkaa, koettava tulevaisuuden syntyminen yksilöityneen tämän hetken kautta. Moraalissa on kyse peritystä, kun taas henkisydessä on kyse mutaation syntyisestä meissä niissä henkisissä geeneissä, jotka olemme perineet. Uuden mutaation elättäminen itsessään aikaa yksilöllistämällä on keino luoda uudenlaista maailmaa.

1.6.2020

Yksilöllisyys on hengen ominaisuus

Nykyäikää moititaan yltyöyksilöllisyydestä, jossa yksilön etu ajaa yhteisön edun edelle. Syyllinen ei kuitenkaan ole yksilöllisyys, vaan persoonallisuus. Persoonallisuus sekoitetaan yksilöllisyyteen, vaikka ne kaksi ovat aivan eri maailmasta. Yksilöllisyys ei tarkoita oman edun ajamista, joukosta erottautumista ja ehdoin tahdoin yhteisten rajojen rikkomista. Nämä ovat persoonallisuuden keinoja hengen yhtenäistävää vaikutusta vastaan, jonka persoonallisuus saattaa kokea jopa kuolettavana.

Yksilöllisyys on monadin ominaisuus sen ilmetessä alemmissa käyttövälineissä meidän biosfäärissämme. Yksilöllisyytemme on henkinen tehtävämme, yhden kirjaimen toteuttaminen sanassa Logos, kuten joku on

osuvasti asiaa kuvannut. Yksilöllisyys tukee aina myös toisen yksilöllisyyttä ja löytää aina yhteyden muihin, jolle fyysisesti niin ”moniaistisesti”. Persoonallisuus sen sijaan tarvitsee itselleen sopivan, oman yhteisönsä ja kärsii yhteyden puutteesta, koska se kaipaa vastakaikua toisilta persoonallisuuksilta. Yksilöllisyyden monitasoisuus on liian ”korkealentoista” eikä tyydytä.

Ihmisen voi sanoa elävän henkisesti silloin, kun hän on tullut tietoiseksi siitä, että hänen kuten muidenkin tehtävänä on elää täysi elämä tavalla, joka on ominaista juuri hänelle. Teosofiassa puhutaan dharman toteuttamisesta ja toteutumisesta. Dharma on kunkin inkarnaation tarjoama tilanne, ominaisuudet, olosuhteet ja keinot sen tekemiseksi, mitä tuli tekemään. Yksilöllisyys joutuu toteuttamaan dharmansa persoonallisuus työkalunaan.

Täyttä elämää ei voi elää ilman täyttymyksen tunnetta, elämän merkitsevyyttä. Ainakin kaksi asiaa nousee tarkasteltavaksi: millainen on se ”hän”, jolle elämisen tavan pitäisi olla ominaista ja mikä pitäisi täyttää, jotta syntyisi täyttymyksen tunne. Tässä tulevat mukaan filosofiat, elämäkatsomukset ja uskonnot, jotka tarjoavat laajan kirjon vaihtoehtoja etsijälle. Vaikeinta on oppia tuntemaan, kuka tai mikä meissä on se, jolle ominaisen elämän olisi tarkoitus toteutua. Teosofia suosittaa harjoittelemaan sitä, että osaa erottaa itsessään ainakin fyysisen olemuksen ja persoonallisuuden tarpeineen ja haluineen, korkeamman olemuspuolen, joka voi rajallisia keinoja käyttäen yrittää vaikuttaa alempaan ja näiden kahden välissä häärivän ”mielen”. Kirjassaan Korkeamman tietoisuuden evoluutio Pablo Sender ehdottaa kaksitasoista harjoitusta. Ensimmäinen on vilpittön, hiljainen ja lempeä itsetutkistelu ja toinen yhtä intohimottomasti tapahtuva itsetarkkailu. Näillä on eroa ja harjoitusjärjestyksen on hyvä olla juuri tämä. Ensin harjoitetaan mieltä tutkimaan itseään joidenkin ominaisuuksien valossa. Miten osoitin tänään lempeyttä, rehellisyyttä, jne. Tämä on pohjana itsetarkkailulle, jossa seuraamme ikään kuin sivusta asiaan puuttumatta, miten persoonallisuus ratkaisee päivän mittaan eteen tulevat kysymykset. Molemmissa on tärkeää sulkea pois kaikki arvostelu, kritiikki ja vertailu. Pysymme itseltämme piilossa, elleimme pysty reagoimatta seuraamaan, mitä meissä liikkuu. Hiljainen itsensä tiedostaminen on puhdistavaa.

15.5.2020

Siemen

Näin uuden kasvukauden alussa huomaa usein piteleväni kädessäni siementä. Se on lähtökohta ja lopputuote samalla kertaa. Kun miettii siemenen kehityskaarta, niin huomaa, ettei se eroa paljoakaan minkä tahansa kehityskaaresta, myös ihmiselämän. Kehityksen vaiheet ja askeleet etenevät periaatteiltaan saman kaavan mukaan. Jotain kasvaa ja kehittyy, koska on olemassa tarve jostain sellaisesta, joksi se voi mahdollisesti tulla.

Kaiken kasvuun lähtevän ensimmäistä kasvupuoliskoa hallitsee ”elämä” eli välttämättömyys. Silloin kasvu tapahtuu spontaanin toiminnan kautta, jonka tarkoituksena on kehittää voimaa kasvaa. Toisella puoliskolla tarvitaan ennen kaikkea irtipäästämistä entisestä kasvumallista, jotta kehitys pääsisi hakeutumaan päämääräänsä kohti.

Ensimmäisellä kasvupuoliskolla vastataan sisäiseen, lajille tyypilliseen kutsuun. Tärkeintä on panna toimeksi, ei tiedostaa. Siemen puskee kahteen suuntaan, juuria alaspäin ja itua kohti pintaa haarautuen hankkimaan ravintoa yhä laajemmalla alueella. Kun on saatu aikaan jonkinlainen muoto, se alkaa pintaan ehdittyään muuttaa valoa elämäksi. Tarvitaan sekä aktiota että reaktiota, jotta kasvava osaisi hyödyntää ympäristön tarjoamia tilaisuuksia kasvuun ja kehitykseen. Kasvaminen ei olekaan enää muhimista turvallisen tutussa ”mullassa”, vaan tuulille, sateelle ja ihmisille altistumista. Pian se, mikä alkoi pienenä värähtelynä siemenessä työntääkin nuppua, jossa entinen, kukkaan ehtinyt ja uusi, kehittyvä siemen yhtyvät. Alkaa kasvun ja kehityksen toinen vaihe, kasvaminen päästämällä irti entisestä.

Uuden kukinnan nappu tekee kantajastaan aikansa eläneen muodon. Kukinnan on katkaistava yhteys kaikkeen, mikä muovasi sitä sen kasvuvuosina, mutta mikä nyt estää sitä yltämästä siihen, mikä se voi olla. Kun muodon kasvattamisenergia on käytetty loppuu, seuraa siemenen kypsyttyminen. Siemen ”syö” muodon energiaa ja jättää jälkeensä kuihtuneita lehtiä ja varsia, jotka aikanaan maatuvat maahan pudonneen siemenen ravinnoksi. Jotta minkä tahansa kehittyvän oma tarkoitus täytyisi, tarvitaan kasvimaailman termejä käyttäkseni ristipölytystä ja emokasvista irtautumista.

On sanottu, että ihmiskunta kehittyy kasvattamalla ”mielen siemeniä” kasvullisuudesta mallia ottaen. Niidenkin kasvussa on nähtävissä nousu ensimmäisen kasvupuoliskon biologisen kasvun tasolta toisen puoliskon tietoisuuden kasvuun. Keinotkin ovat ihan samat: ensin spontaania toimintaa tarpeiden täyttämiseksi ja sitten irtipäästämistä entisistä kasvumalleista, jotta uudet mallit pääsevät toteutumaan. ”Mielen siemenetkin” vaativat kasvin siementen

tapaan lannoitusta, ristipölytystä ja irrottautumista, muuten ei päästä riisuutumaan aiemman kehityksen arvoista ja jäädään toistamaan biologista ”lisää samaa” -mallia. Kun tyhjiä kuoria annetaan mennä ja sallitaan hajota, kehittyvä tietoisuus on vapaa antamaan uuden, ajankohtaisemman ja vastuullisemman merkityksen osallistumiselle elämään. Kehittymisen tarkoitus on ulkoistaa se, mikä on piilevänä sisässä ja antaa sen ilmaista itseään. Näin universaalinen purkautuu ulos ja inkarnoituu erityiseksi.

1.5.2020

Negatiivinen tienä positiiviseen

Joogafilosofia ja buddhalaisuus korostavat oikean havainnon tärkeyttä. Sana oikea johtaa meidät helposti ajattelemaan, että on tarkoitus harjaantua tekemään joko moraalisesti oikeita tai objektiivisesti tarkkoja havaintoja. Mutta oikeassa havainnoinnissa ei ole tärkeää tarkastelun fyysisen tai moraalisena mittana asteikon vaihtaminen, vaan havainnon tekijän itsensä eliminointi. Sen on tarkoitus poistaa havainnosta havainnon tekijän tulkinta ja arviointi.

Olen yrittänyt tarkastella nykyistä maailmatilannetta siten, että näkisin asia ilman omaa tulkintaani. Se on vaikeaa, sillä huomaa, että teen havaintoja lähes pelkästään analyysin ja synteessin psykologialla. Joogafilosofia kuitenkin opettaa, että se ei auta meitä ymmärtämään henkilön tai ilmiön olemusta, vaikka onnistumme sillä tavoin keräämään tietoa tutkittavan käyttäytymisestä. Kun yritämme syventää analyysiamme, leikkelemme tarkastelun kohteen yhä pienempiin osiin, joita sitten katsomme tulkinnan, valinnan ja arvioinnin silmälasien läpi. Synteessin suhteen ei käy juuri paremmin. Se ei tunnu syvenevän, vaikka ala laajenee, kun siihen lisää yksityiskohtia. Asian olemus tuntuu olevan jotain muuta kuin kaikki mahdollinen tieto yhdessä ja luokiteltuna.

Oikeastaan vain esoteerinen filosofia väittää, että on mahdollista nähdä asiat ilman tarkastelijan tulkintaa, sellaisena kuin ne ovat, kuten se uskaltaa väittää. Muitten mielestä se on täysi mahdottomuus. Mutta esoteerinen ja joogafilosofia perustuvatkin negatiiviseen politiikkaan. Sen perustana on omien ajatusten kiertokulku, ei jatkaminen ja säilyttäminen. Ajatusten synty ei ole ongelma, vaan ajatusten jatkuvuuden salliminen, sillä mieleemme antaa ajatukselle oman vaikutuspiirin ja mielen etuja ajettavaksi. Jos ajatukset vain tulisivat ja menisivät muodostamatta pysyvää keskusta, ei mitään vaikeutta olisikaan. Sellainen mieli olisi aina vapaa ja sitoutumaton. Jotta voisi suhtautua kaikkeen tuoreesti yhä uudestaan, on tarpeen varoa tottumuskeskusten syntymistä. Ne ovat sellaisia ansoja, että tuore, uusi kokemus välttää vain harvoin lankeamasta niihin ja muuttumasta ajatuksiksi ”voi, kunpa vieläkin ...” tai ”sitten tulevaisuudessa, kun ...”

Rohit Mehta puhuu kokemusten aiheuttamasta krapulasta. Jos halutaan, että kokemus ei aiheuta krapulaa, niin on välttämätöntä, että sen psykologinen päättymisen mielessämme tapahtuu samanaikaisesti kronologisen päättymisen kanssa. Jos ihminen siirtyy elämässä eteenpäin niin, että jokainen kokemus on saanut psykologisen päätöksensä, niin se pysyy jatkuvasti tuoreena ja elinvoimaisena. Tämä on stressinhallinnan perusteita. Sama pätee tietysti myös tulevaisuuden suhteen. Ei ole tarpeen elää mahdollista tulevaa kokemusta etukäteen, riittää kullekin päivälle senhetkinen kokemus.

Toinen joogafilosofian tarjoama negatiivinen malli koskee pyrkimystä henkisellä tiellä. Monia vakavasti henkiseen kehittämiseen suhtautuvia lannistaa pitkä etäisyys toivottuun ihanteeseen nähden. Rakentaminen sujuu toivottoman hitaasti. Henkiset opettajat neuvovatkin vaihtamaan rakentamisen raivaamiseen. Kun avaa ovia ja ikkunoita auringonvalon tulla sisään, ei sitä tarvitse pyytää tai kutsua, vain poistaa esteet. Näin sanotaan henkisen viisauden kertyvän ihmiseen aina valaistumiseen asti. Ponnistelua ja pyrkimystä tarvitaan, muttei korkeamman tavoittamiseen, vaan alemmasta irti rimpuilemiseen

---

15.4.2020

Subjekti ja objekti

Sillä hetkellä, kun ihminen suorittaa jotain oppimaansa uudenlaista toimintaa, hän tuntee uuden voiman tunteen. Tunne ja tilanne ovat ”minun”. Mutta ajatukseseen ”tämä on minun”, liittyy melkein samalla ajatus, että tämä on ”vain” minun. Minä on tavallisesti subjektina olemassa vain silloin, kun se omistaa objekteja, joita voi käyttää, muuttaa ja hävittää. Tästä on seurannut subjektiivisen arvon nousu ja objektiivisen, kuten muun maailman ja

luonnon arvon lasku. Objekttiivisen universumin evoluutiostakin on tullut ihmiselle objekti, jonka halutaan kehittyvän subjektin, ihmisen haluamaan suuntaan.

Hindufilosofit tajusivat aikoinaan, että olemassaolo ja tietoisuus jakautuu eri perustasoihin ja että mikä on erillistä yhdellä tasolla, on ykseyttä toisella. Uskontojen ja filosofioiden tehtävänä on pitää yllä ajatusta alkuperäisen evoluutiosuunnan mukaisesta ”prototyypistä”, jota kohti kehityksen on määrä käydä evoluution ”oman” ajatuksen mukaan. Käsitys prototyypistä voi vaihdella eri aikoina, mutta ajatus siitä, etteikö kehityksen tulisi viedä sitä kohti, ei häviä. Jos se unohtuu ihmisyksilöltä tai ihmiskunnalta, tapahtuu oikaisutoimia, jotta linja palautuisi samansuuntaiseksi mallin kanssa. Toisin sanoen kun alkuperäinen dharma unohtuu, se on asetettava uudelleen sijoilleen ja energisoitava.

Dharman tuhoamisesta syytetään yleensä yltiöindividualistista kehitystä, keskipakoisvoiman kiihtyvää kierrosnopeutta, joka paiskoo niin yksilöt kuin yhteiskunnatkin ”yksityisyrittäjiksi” jonnekin laidoilte kauas keskuksesta. Monien mielestä vika on siinä, että subjektin valta on kasvanut liikaa, jolloin kukaan pidä objektin tai objektien puolta.

Henkisen tien kulkeminen, jooga on kuitenkin yksilöitymisen tie. Sen idea on keksinnössä, että ihmisellä on subjektiivinen keskus, joka on riippumaton yksilöä ympäröivän yhteiskunnan, uskonnon tai kulttuurin kollektiivisesta voimasta. Joogaa on vuosisatojen kuluessa esiintynyt monissa muodoissa, mutta niissä kaikissa tarkoituksena on saada aikaan tila, jota kutsutaan kaivalyaksi. Se käännetään usein eristykseksi, mutta se viittaa yksilöllisen itsen vapautumiseen olemasta pelkästään yhteisönsä tuote.

Yksilöityminen voidaan saavuttaa joko taistelemalla ”objektiivisesti” kollektiivin ja ihmisluonnon impulssien voimaa vastaan tai nousemalla ”subjektiivisesti” sen tason tuolle puolen, jossa tämä voima hallitsee toimintaa ja reaktioita. Mielestä tulee silloin väline, jolla päästään olemassaolon erityisten olosuhteiden sidosten tuolle puolen, jotka erityisinä ja rajoittavina synnyttivät dukkaa tuottavan tunteen traagisesta eristyneisyydestä.

Gautama Buddhalle ihmisen olemassaolon tragedia ei ollut vain kuolema tai syntymä-kuolema-jälleensyntymä-syndrooma, joka oli silloisen yhteisön opetus ihmiselämästä. Hän tajusi, että varsinainen tragedia oli ”kärsimyksen” kokemus, dukka. Se ei ole vain kärsimistä, vaan lamaannuttava tunne siitä, että on eristyksissä tietoisuuden yksilöityneenä keskuksena eikä kuulu yhteiskuntaan tai kulttuuriin. Nykyisin sanoisimme vieraantunut.

Ratkaisuna näytti olevan uudenlaisen, yhteisöllisen yhteiskunnan luominen, jossa kaikki jakaisivat yhteisen käsityksen dharmasta eikä kukaan ei tuntisi olevansa vieraantunut. Erilaisten henkisten yhteisöjen kokeilun jälkeen kävi selväksi, että uudenlainen yhteisö on perustettava omaan mieleen. Paradoksaalista kyllä tämä tarkoittaa todella objektiivisen mielen kehittymistä. Se on mieli, joka kykenee käsittelemään olemassaolon kokonaisuuksia, muutoksen malleja, joissa jokainen suuntaus on kaiken aikaa muuttumassa vastakohtakseen. Ainutlaatuisuus ja yksilöllisyys, ei edes individualismi sinänsä lisää itsekkyyttä ja eristyneisyyttä, mutta niin tapahtuu, jos ego ottaa atman paikan. Ei ole tarpeen siirtää ihmistietoisuutta kokemaan elämänsä ”vain” yhteisönsä osana, vaan on muutettava individualismia itseään. Tietoisuus järjestyä silloin hiukan uudella tavalla.

15.3.2020

Vauvat eivät synny valaistuneina

Jos tässä elämässä kiinnostuu henkisestä elämästä, tulee lähes vaistomaisesti miettineeksi, onko niin tapahtunut aiemmissakin inkarnaatioissa. Näin elämän jälkimmäistä puoliskoa elävänä voi selvästi nähdä tapahtumienkulun, joka johti tietoisesta henkisen kehityksen elämäntavan valitsemiseen, mutta voi minkä vaivan elämä onkaan saanut nähdä saattaakseen minut kohtaan, jossa heräsin tälle asialle. Ja voi miten pitkä aika siihen tarvittiinkaan! Mutta kukaan meistä ei synny yhteisönsä valmiiksi valaistuneena, vaan joutuu hapuillen etsiytymään pisteeseen, jossa yhteys omaan korkeampaan olemuspuoleen on edes mahdollinen.

Ihmistietoisuuden henkisestä kehittymisestä sanotaan, että siinä biologinen evoluutio katkeaa ja alkaa syntyä poikkeava mutaatio. Tämä pitää paikkansa siltä osin, että tietoisuuden laajenemisen, valaistumisen hinta on persoonallisuuden kuolema tietoisuuden keskuksena. Mutta toisaalta teosofisten opetusten mukaan ihminen on alun alkaen ja kaiken aikaa henki, jolle biologinen olemuspuoli on vain tilapäinen käyttöväline. Mutaatioajatus pitää kuitenkin paikkansa, sillä ykseydestä erillisyyden ja yksilöllisyyden kierroksen kautta muodostuva ”uusi” henkinen luomus on yksilöitynyt ja luovuttanut yksilölliset kokemuksensa henkenä suuren, ikuisen alkuperäisen käyttöön omana valintanaan.

Olemme hoitaneet hyvin tämänkertaisen kierroksen päätehtävämme, manaksen, mielen periaatteen kehittämisen. Sanotaan, että nykyihmiskunnassa älyllisesti hyvin kehittynyt ihmisyksilö selviää varsin hyvin ilman yhteyttä kaikkialliseen, alkuperäiseen henkeensä. Työmme on onnistunut niin täydellisesti, että varsinaisen henkisen itsemme on vaikeaa saada sanomaansa perille. Sen ei ole lupa käyttää mitä tahansa keinoja, vaan se joutuu vain olemaan valppaana niiden pienten hetkien suhteen, jolloin ns. alempi itse jättää tietoisuuteensa tilaa jollekin muulle kuin biologisen ja sosiaalisen ihmisen asioille. Useimpien kohdalla tällaiseen hiljentymiseen tarvitaan henkilökohtainen kriisi, mutta on kyllä yksilöitä, joita yhteys omaan korkeampaan tietoisuuteen alkaa kiinnostaa siinä määrin, että he järjestävät päivittäin itselleen tilaisuuden hiljentymiseen. Sen aikana voi tietoisesti asettaa korkeamman olemuspuolensa eteen kuunteluasettoon.

Mielen periaate on kuitenkin onneksi kaksinainen kuten sen tehtäväkin. Toisaalta sen on määrä samaistua perusteellisesti toiminaan fyysisessä olemuspuolella, ajattelemaan sen ajatuksia ja tuntemaan sen tunteita. Ja toisaalta vain mieli voi johdattaa meidät takaisin henkemme yhteyteen, ”Isän kotiin”. Mielen on tarkoitus muodostua sillaksi korkeamman tietoisuuden yhteyteen. Kukaan ei siis ole ilman sisäänrakennettua ikuisen hengen säteen kutsusignaalia. Jopa ihmisaivoista sanotaan, että ne ovat hyvin sopivat korkeammalla tasolla toimivan tietoisuuden tarpeisiin. Ellei näin olisi, ei ihmiskunnan henkisen kehittymisen päämäärä voisi toteutua: fyysinen ihminen, joka on tietoisessa yhteydessä jumalvaltuuteen. Kaikki tietoisuus on joko ollut ihminen tai matkalla kohti ihmiskehitystä.

1.3.2020

Myötätunto versoo mielikuvituksesta

Kun istumme kokouksessa tai katselemme esitystä, johon emme joko vielä tai enää tunne riittävästi kiinnostusta, siirtyy mieleemme huomaamatta autopilottivaiheeseen: keskittyneen näköisenä olemisen toiminnot hoituvat hienosti, kuulemme ja näemmekin, mutta mielikuvitus lähtee liikkeelle luomaan toisenlaista maailmaa itsellemme. Kiinnostumme omista ajatuksistamme niin, että ympäristö unohtuu. Meissä lähes robottimaisesti toimivan autopilotin syrjäyttäminen ja tilan antaminen mielikuvitukselle saa pitkästyksen kaikkoamaan.

Tylsyyden torjumisesta on tullut hyvin tärkeää. Tästäkin syystä nykyelämää moititaan kireätahtiseksi ja viihdekeskeiseksi. Tuntuu, että tärkeintä on pitää mieli pidettävä aktiivisena tarjoamalla sille yhä uudenlaista ”lempiruokaa”. Uutuudenviehätys katoaa siltä nopeasti, kuten erilaisten nautintojen riippuvuuksien kehittyminen osoittaa. Annoksia on kasvatettava entisenlaisen vaikutuksen aikaansaamiseksi.

Tylsistyminen on oikeastaan sen taidon unohtumista, että autopilotin voi syrjäyttää. Se on ihmiskunnan selviytymisen edellytys ja on joskus varhaisimmissa vaiheissa ollut ainoa ”mieli”, muttei enää pitkään aikaan. Ihmisellä on myös ”toisenlainen” mieli autopilottirobotin rinnalla. Kun käänämme autopilotin off-asentoon kuten tylsässä kokouksessa, mielikuvitus pääsee valloilleen. Kovasti mentaalirationaalinen asennoituminen täytyy samalla työntää taka-alalle, sillä kun on taipumus vähätellä kuvitteellisuuden merkitystä. Meditaatiossakin käytetään mielikuvitusta. Hiljentymisessä mielen asettaminen katselemaan itseään kaikessa rauhassa, arvostelematta ja tuomitsematta voi olla ”extreme-kokemus.”

Mielikuvitusta on tarvittu ihmiskunnan tietoisuuden jokaisessa kehitysvaiheessa ja tarvitaan nyt taas uuden tiedostamisvaiheen vakiinnuttamiseen. Myötätunto versoo mielikuvituksesta. Toisen asemaan asettuminen ei onnistu robottimieleltä, joka on ohjelmoitunut pitämään huolta omista eduistaan. Autopilottimieleemme rakastaa rutinoitumista, taitoa vaativien mekanismien hallintaa, valppaana olemista ja vaarasta varoittamista. Voisiko tätä ominaisuutta käyttää henkisissä harjoituksissa, olen miettinyt. Riippuvaiseksi se on todennäköisesti mahdollista saada melko helpostikin, mutta oppisiko robottini pitämään niin kovasti meditaatiosta, että varoittaisi kuin suuresta vaarasta ikään, jos olen aikeissa laiminlyödä harjoitukseni?

Nyt tarvitsemme ihmiskuntana osallisuustietoisuutta osallistumistietoisuuden rinnalle. Uudenlaisen tietoisuuden kehittyminen on aina prosessi, jossa irrottaudutaan asteittain entisestä ja kiinnitytään joltain osin uuteen. On myös hyväksyttävä se, että kehitys tuhoaa aina sen vaiheen, josta se on kasvamassa ulos. Siemenestä tulee kuollut kuori, kun verso on itänyt.

16.2.2020

Flow ja rytmi

Moderni käsitys hyvinvoinnista ja jopa henkisyudesta pitää ensiarvoisen tärkeänä flow-tilojen vaalimista. Keinoina käytetään muun muassa rentoutus- ja meditaatioharjoituksia, vapaampaa aikataulutusta omassa työssä, fyysisen kunnan ylläpitoa ja jopa ekstreemiharjoituksia. Flow-tila tuo mielihyvän ja merkityksellisyyden tuntemuksia. Se inspiroi ja jopa kilpailee perinteisen henkisyyden kanssa.

Flow-tila nähdään myös vastauksena maailman ongelmiin. Jos vain ihmiskunta kykenisi kollektiivisesti kohottautumaan flow-tilaan, se saattaisi yltää uudenlaiseen yhteistyöhön ongelmien kohtaamisessa. Jotkut ovat jopa sitä mieltä, että kollektiivinen flow on se uusi kehitysvaihe, jota tarvitaan. Mutta jos tai kun kyseessä on käännekohta, entisen taaksejättäminen, tarvitaan hypähdys. Nykyisen saumaton yhteistoiminta ei silloin riitä. Flow ei ole vastaus siihen, mistä saadaan uutta energiaa merkittävästi uudenlaiseen vaiheeseen. Se on enemmänkin nykytekijöiden sulavaa asettautumista toinen toistensa lomaa. Energiapurskahduksen tuottamiseksi on flow ensin padottava. Tätä mieltä on meditaatio-ohjaaja Lucy Oliver (ks. Technospirituality – Shifting beyond the Flow. QUEST Winter 2020) ja olen taipuvainen yhtymään hänen näkemykseensä.

Vain virtauksen patoaminen synnyttää uutta energiaa. Se luo rytmin ja rytmi on energiaa. Rytmi on hyppy erilaiseen havaitsemiseen, koska siinä voimme saada kiinni pintaa syvemmällä toimivista kehityksen vuorovesistä tai vuodenaajoista. Vallitsevassa järjestyksessä esiintyvää keskeytys, sekaannus, häiriö tms. voi olla pato, johon flow kerää energiaa, koska ollaan siirtymässä flow'sta rytmiin. Se, mikä näyttää vähemmän toivotulta häiriöltä ihmiskunnan, yhteiskunnan tai yksilön elämässä, voi olla tilaisuus sovittaa askelemme suuremman rytmin poljentoon.

Emme ole hyviä suuren taustarytmin kuuntelemisessa. Niinpä uusien rytmien ilmaantuminen saa meidät yrittämään vanhan palauttamista. Rytmin arvostamiseksi tarvitaan elämän periaatteiden käsittämistä. Ykseyden periaate antaa liikkeelle rytmisen tai syklisen luonteen. Rytmin alla tapahtuu edelleen virtaamista. Flow vain suuntaa kohti hengen merta. Rytmin voima on kuin vuorovesi eikä vaikutus ole aina ennustettava. Lisäksi sen aikaskaala ei aina ole sama kuin meidän.

Nykyisin pidetään monella alalla tärkeänä luovuuden aspektin mukaansaamista myös toiminnassa, joka oikeastaan on rutiinin toistamista. Todellinen uutta synnyttävä luovuus tulee aina rytmistä, ei flow'sta. Luovuuden vapauttamisen täydellinen toteutuminen sisältää ainakin periaatteessa myös plus-tekijän, joka on ydinsisällöltään ennalta ennustamaton. Kaikki uskonnot ja henkiset traditiot opettavat: tunkeudu pinnan alle, mene läpi flow-kokemuksen. Kohtaa hengen kirkas, selkeä tila vailla emotionaalista flow'ta. Siinä on mahdollista kokea maaginen keskinäinen yhteenkuuluvuus ja loputon vuorovaikutus kaikenlaisen olemassaolon välillä.

2.2.2020

Meidät on ladattu neutralisoimaan entiset epäonnistumiset

Jokainen kulttuuri on kokonaisuus, systeemi, joka suo tietyn rakenteen ja luonteen siinä eläville ihmisille ja heidän yhteiskunnalleen. Tässä rakenteessa me nykyiset suomalaiset toteutamme suomalaisuuden arkkityyppiä planeetan evoluution mukaisessa kehitysvaiheessa ja sen henkisen maailman tarjoamissa puitteissa. Se, mihin ja minkätasoiseen kulttuuriin on syntynyt, vaikuttaa yksilön henkisen kehityksen mahdollisuuksiin. Paljon riippuu siitä, kuinka avoin kulttuuri on vertikaalisuhteille tai transpersoonalliselle todellisuudelle.

Näinä kansainvälistymisen aikoina tulee väistämättä pohtineeksi sitä, mikä asema minun tulisi teosofisen maailmakatsomuksen omaavana antaa kansallisuudelle, isänmaalle ja omalle kulttuurille. Elämäkatsomuksellisen uudelleenorientoitumisen ja sitä seuranneen mentaalisen ja emotionaalisen uudelleenpolarisoitumisen jälkeen en enää osaa pitää tämänkertaisen inkarnaation tarjoamaa tilannetta aivan niin ainutkertaisena kuin joskus ennen. Ymmärrän, että syntymäkulttuuri on se mielen muotti ja sisältö, jonka syntymässä sain, kulttuurikonaisuuden kollektiivisten rakenteiden symbolien, myyttien, perinteisten uskomusten, ajatus-, tunne- ja käytösmallien yhdistelmä. Siitä on muodostunut alempi itse, nykyinen persoonallisuutemme, sielumme karma. Yksilöllinen karma on syntymässä saatua perintöä aiemmilta, olemassaolon sykleiltä. Mukana on tietenkin myös kollektiivista ja rodullista karmaa. Tämä persoonallisuus ei kuitenkaan ole pelkkää karmaa. Se on myös tie. Se on dharmamme. Korkein periaate meissä on ladannut meidät neutralisoimaan esi-isiamme, myös entisten persoonallisuuksiemme muinaiset epäonnistumiset.

Henkinen yksilöityminen tarkoittaa sitä, että ihmisen tulee omin ponnistuksin vapautua syntymäkulttuurin matriisista asettelemalla sen palaset uuteen tärkeysjärjestykseen. Tarvitaan siis uuden muodon rakentumisprosessi. Tämä ei tarkoita syntymämatriisin vaihtamista jonkun toisen kulttuurin kehyksiin, vaan oman kulttuurin opetusten tietoista läpikäymistä ja omaksumista arvoiksi itselleen, ei siksi, että niin on opetettu, vaan siksi, että haluaa toteuttaa niitä. Oman henkisen ainutlaatuisuuden ja tietyyntyyppisen maan materiaalien liittäminen toisiinsa on mielen tehtävä. Henkisen alkemian katalysaattoreina voivat toimia ne muutosta tukevat tekijät, jotka ihminen on tuonut mukanaan aiemmista inkarnaatioistaan. Yksilöllinen itseys on mahdollisuutena olemassa jokaisessa ihmisessä. Siitä, mikä alkuun on vain kulttuurin antaman perussävelen ”yläsävel”, voi itsestään tulla perussävel.

15.1.2020

Vakuutu erilaisuuden takan olevasta ykseydestä

Teknologinen kehitys, globalisaatio ja ilmastonmuutos ovat saaneet yhä suuremman osan ihmiskuntaa näkemään ajattelutavan muutoksen välttämättömyyden. Yleisesti ajatellaan, että eroavaisuuksien etsimisen ja luokittelun sijaan pitäisi yrittää huomata se, mikä yhdistää. Yhä koväänisemmin halutaan synteisiä ikuisen analyysin tilalle, uudenlaista tietoisuutta ihmisenä olemisesta ja ykseysajattelua. Kuitenkin ne, jotka yrittävät ratkaista lähiyhteisönsä jäsenten tyytymättömyyttä aiheuttavia ongelmia etsimällä kokonaisuuden hyvää silmällä pitäen parasta ratkaisua, voihkivat epätoivoisina, sillä niin pientä kokonaisuutta tai yhteisöä ei olekaan, ettei sen ongelmien ratkaisu riippuisi sitä suuremmissa kokonaisuuksissa tapahtuvasta. Kaikki politiikassa toimivat tuntevat tämän ongelman hyvin. Yhden kokonaisuuden kannalta hyvä ratkaisu tuottaa väistämättä jotain epätoivottavaa jollekin toiselle yhteisölle, minkä seurauksena kaikki yrittävät kilpaa päästä asemaan, jossa hyvä ratkaisu hyödyttää ensisijaisesti omaa yhteisöä. Noidankehä on valmis.

Ratkaisuksi ehdotetaan holistista, kokonaisvaltaista näkemystä, mikä mitä ilmeisemmin ei ole ollut riittävää, koska niin monet sitä yrittävät laihoihin tuloksiin. Ennen nykyaikaisen tiedonvälityksen ja liikenneyhteyksien kehittymistä oltiin melko vamoja, että ihmiskunnan ykseyskokemus harppaisi suuren askeleen eteenpäin, jos vain tietäisimme toisistamme enemmän. Nyt tiedämme, mutta apua siitä ei juuri ole ollut. Mieltämämme kokonaisuus, johon kuulumme, ei ole laajentunut. Se on edelleen liian pieni, nimittäin syvyysuunnassa.

un asiakokonaisuudet mielessämme kasvavat liian suuriksi, ainoa apu löytyy tarkastelutason nostamisesta tai pitäisikö sanoa syventämisestä. Itse kunkin olisi hyvä tulla ”filosofisesti tiedostavammaksi”, valita itselleen maailmankatsomus, joka korostaa näennäisten erillisyyksien takana olevaa ykseyttä. Todellakin maailmankatsomuksen saa ja voi valita tietoisesti. Sen ei tarvitse antaa muodostua sattumalta. On lupa myöntää itsellekin, että se on ”vain” tulkinta, yritys katsoa niitä faktoja, joita ympärillä havaitsee, valitun näkemyksen mukaan. Pakkomielle totuuden löytämisestä johtaa edelleen liian monia harhaan.

”Ykseysfilosofisen” näkemyksen avainkohtia ovat sen tiedostaminen, että ihmisluonnon perusolemus on hänen tajuntansa syvyydessä ja mystinen näkemys elämästä voi alkaa parantaa maailmaa. Myös yksilöt tarvitsevat yleisnäkemyksen maailmasta oman toimintansa pohjaksi. Kun vaikkapa koeluontoisesti alkaa elää valitsemansa ykseyttä korostavan maailmankatsomuksen mukaan, hämmästyä, kuinka moneen asiaan sillä on vaikutusta. Kun riittävän monet havaitsevat itsessään uuden kokonaisnäkömyksen, ihmiskunnan kehityssuunta lokahtaa noidankehän sijasta hyvälle uralle.

1.1.2020

”On aina liian vähän aikaa . . .”

Vuoden vaihtuminen aiheuttaa pohdintaa ajan olemuksesta. Nykyihminen valittaa, ettei ole tarpeeksi aikaa. Nyky-yhteiskunnankin sanotaan elävän kiihkeämmin kuin entiset ”kiireettömät” elinympäristöt. Yhteisesti sopimamme ajan merkitsijät, taivaankappaleet kiertoradoillaan eivät kuitenkaan ole kiihdyttäneet liikettään, joten meillä pitäisi periaatteessa olla yhtä paljon aikaa käytettävissämme kuin aiemminkin. Ajankulussa ei siis ole tapahtunut muutosta, mutta sen sijaan olemme muuttaneet ajanilmaisemisen merkkien esiintymistiheyttä. Mieltämämme aika on riippuvainen kahden ajanilmaisija välimatkan aikana suoritettavaksi vaadittujen asioiden määrän välisestä suhteesta. Mitä suurempi on etäisyys kahden ajanilmaisijan välillä, sitä enemmän meillä tuntuu olevan aikaa. Luonnonläheisessä elämänmuodossa elettiin ja eletään yhä vuodenaikojen vaihtelun aikataulussa. Monet

juhlapäivämme ovat edelleen muistutuksena meille ajasta, jolloin tehtävien töiden väli saattoi olla kevätpäivänseisauksesta toiseen. Aika tuntuu kuluvan hitaammin, kun sen kulumista mitataan suurin askelin, vaikka pitkälle määräajalle suunniteltujen tehtävien määrä olisi suurikin. Vastaavasti ehtimisongelmaa tuntuu pahentavan tunnin välein tehty suunnitelma. Nykyään niin muodikas hidastaminen ei tarkoita vitkuttelua, vaan onnistuu, kun määräaikoja mittaavia pylväiden määrää harventamalla.

Suhteemme aikaan on samalla suhteemme muutokseen, sillä mainitsemani ajanmerkitsijät päättivät jatkuvaa muuttumisen tilaa jonkinlaisiksi jaksoiksi mielessämme. Kaikki on jatkuvassa muutoksessa, on useimmille vain tyhjä lause. Siitä ei seuraakaan vapautunut, hyväksyvä ja hyväntahtoinen suhtautuminen maailmaan, itseen ja muihin. Meitä kiinnostaa vain alku- ja päätepisteen tilanne. Usein onnistumme huijaamaan itsemme vielä lisäksi uskomaan, että jompikumpi näistä on ikuinen, muuttumaton ja pysyvä.

Aika on riippuvainen erityisesti siitä, millainen on ihmisen käsitys ihmiselämän suurista ajanmerkitsijöistä, syntymästä ja kuolemasta. Ihminen elää eri tavoin, jos hän ajattelee ”alkaneensa” tyhjästä syntymässään ja päätyvänsä ainutkertaisesti johonkin ”ikuiseen”, jossa muutosta ei enää ole. Silloin ihmiskunnan, yhteiskunnan ja yksilön muuttumisella ja kehityksellä on vain yksisuuntainen tie kuljettavanaan ja sen kilometritolpat tuntuvat tulevan vastaan aivan liian nopeasti saavutettuun tulokseen verrattuna. Apua, eihän tässä ehdi mitään!

Monet ovat varmaan kokeneet laillani, kuinka elämään tuli väljyyttä ja aikaa, kun ajatus jälleensyntymästä muuttui omaksi todellisuudeksi. Tämänkertaisen persoonallisuuden saavutukset eivät olleet enää ainutkertaisia eivätkä saavuttamatta jäämiset lopullisia. Ajatus siitä, että minun ei tarvitse olla tässä elämässä muuta kuin tämänkertainen inkarnaationi, toi rauhaa. Samalla tulin hyväksyneeksi myös tämänkertaisen inkarnaation ”valitseman” kulttuurin ja kansallisuuden ominaisuudet työkaluikseni eikä pysyviksi ominaisuuksiksi. Elämäntyyli ja käytettävissä oleva aika riippuu siis osittain siitä, kuinka kattavan viitekehyksen yksilö hyväksyy elämälleen.